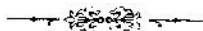

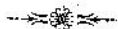
Ruslanda

Esperantisto.

Oficiala organo de Societo „Espero“.

Senpaga eldono por membroj de Peterburga S-to „Espero“

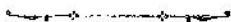

Manuskriptoj, korespondado k. t. p. devas esti adresataj je nomo de „Societo Espero“
en S.-Peterburgo.

Eldonanto: S-RO ESPERO en Peterburgo.

Redaktoro: D-ro A. I. ASHES.

Unua esperanta presejo en Ruslando de D. P. WEISBRUT.

Peterburgo: Troickij Prospekt, 14.

N° 3—4 de „R. E.“ eliris ĝustatempe, sed, ĉar pro ĝenerala striko de rusaj fervojoj poŝta administrejo en St.-Peterburgo ne akceptadis banderolojn, rekomenditajn leterojn, poŝtajn mandatojn k. t. p., ĝi ne povis esti dessendita siatempe.

Pro tiu sama kaŭzo ĉiuj mendoj kaj korespondado ne povis esti plenumitaj akurate.

N° 6 (decembra) de „R. E.“ eliros 1-an de decembro.

Koresponda fako.

La celo de koresponda fako estas la unuiĝo de tutmonda esperantistaro per reciproka korespondado. Tial ni korage petas ĉiujn, kiel ruslandajn, tiel eksterlandajn esperantistojn, dezirantajn korespondadi pri kio ajn objekto kaj por kia ajn celo sendadi al ni siajn adresojn, legeble skribitajn.

Por enpresado d'adreso en la korespondan fakon oni sendu al ni la poŝtmarkon de 10 kop. valoro. La alilandaj poŝtmarkoj estas ankaŭ akceptataj por ilia nominala valoro.

La Redakcio.

Novaj adresoj: Ruslando.

Brzozowa.	Lublinskoj gub., tra Ivangerod, K. Domoslavski.
Jaltia.	Krimeo, Sanatoria „Gastria“ de d-ro I. Lebedev, A. F. Aleksandrov.
Kukarka.	Vjatskoj gub., Suvodskaja Ŝkola, P. S. Noskov.
St.-Peterburg.	Voznesenskij prosp., d. 38, loĝ. 6, Vladimir de Maynov.
Nevskij pr., 97, Kontoro de Jukovski, S-ino L. Berzina.
Novo-Petergojskij pr. 18. R. Sakoviĉ.
Vostoĉnoje Obŝĉestvo, Boŝaja Konjuŝennaja, 27. M. Zubrilov.
Revel.	Estlandskoj gub., Luizental str. 28, T. M. Ounapu.
Saratov.	Unua (1) Gimnazio, P. F. Aleksandrov, lernanto,
Nijnjaja ul. d. de A. Gusev, V. A. Pruŝkov, lernanto.
Dua (2) Gimnazio, P. P. Romanoviĉ, lernanto.
Taŝkent.	Staro-Gospitalnaja str. 26, Andrej F. Bikov, studento.
Tomsk.	Monastirskaja ul. d. 12, V. M. Ignatov.
Vjatka.	Ivaŝovskaja ploŝĉad, d. de Malcev, kv. de Pasinlov, V. I. Ogorodnikov,
prezidanto de loka grupo esper. „Ankro“.

(daŭrigo 1).

Colmar.	Alsace, 4 r. des Serruries, Henri Auguste Kammerer.
Condom.	L. Espiet.
Digne.	Ernest Hermitte, employé à la Prefecture des Basses-Alpes.
Dijon.	(Cote d'Or.) 30 r. Ledru-Rollin.—Henri Bocat.
Rue Berliez Gabriel Guillot.
Epinal.	Vosges, 1 pl. de l'Atre, A. Cuny, avocat.
Fontainebleau.	Seine et Marne, Ecole d'application du génie.—Paul Boret lieutenant.
Grenoble.	8 r. Lafayette, Augustin Ploussu.
Lyon.	Allègre professeur à la Faculté des Lettres.
Lille.	10 pl. du Concert, P. Bassot.
Le Havre.	77 r. Thiebaut, Menestrel.
46 rue de la Sainte Adresse, Lois Dupont.
Montmorot.	pres Lons-le-Saunier, M-me Emile Carle
Monaco.	(Principauté) D-ro Jules Richard, directeur du Musée Océanographique.
Monte Carlo.	Monako, Villa, M-me Charles Vernier.

Ruslanda Esperantisto.

Oficiala organo de Societo „Espero“.

Novembro
1905.

Redakcio: St.-Peterburgo, Bolš. Podjačeskaja, 24.

I-a jaro. № 5.

ENHAVO: Libereco. — Avizo. — Esperantista Organiza Komitato. — Deklaracio de d-ro Zamenhof. — Sorĉa Rondo, versaĵo, trad. de A. Grabowski. — Dikulo kaj maldikulo de A. Ĉeĥov, trad. de Serĉanto. — El Heine, de L. Belmont (daŭrige). — Esperantista Movado. — Preskaŭ nekredeble, sed fakte! — Kalamburo. — El M. Lermontov (Sougo, **), trad. de Vs. Lojko. — Bibliografio. — Malvera fundamento de nuntempa lernejo. — Raporto kaj resumoj de kunsidoj de S-to „Espero“. — Koresponda fako. — Anoncoj.

Libereco.

Свершилось... Наконецъ, послѣ долгой, упорной борьбы, стоившей многихъ слезъ и крови русскому народу, наступилъ желанный и всѣми страстно ожидавшійся мигъ. Въ борьбѣ Россія выковала себѣ политическую свободу. Историческій день 17 Октября 1905 года, когда русскій народъ получилъ свое попиравшееся доселѣ право, получилъ народное представительство съ законодательною властью и установление неизблемости правъ личности и всѣхъ видовъ политической свободы, — этотъ день есть величайшій день за весь послѣдній историческій періодъ, какъ день первой блестящей побѣды русскаго народа надъ произволомъ, насиліемъ и безправіемъ и какъ первый день возрождающейся русской жизни.

Мы, какъ граждане, не можемъ не выразить и на страницахъ нашего журнала тѣхъ чувствъ, которыя испытываемъ мы со всей Россіей и, въ частности, со всѣми нашими единомышленниками. Настоящій моментъ всепоглащающаго зна-

Estas fako... Fine, post longa, obstina batalado, kiu kostis multajn larmojn kaj sangon al rusa popolo, venis dezirata kaj pasie atendata de ĉiuj momento. En batalado Ruslando elforgis por si politikan liberecon. Historia tago de 17 (30) oktobro de 1905 jaro, kiam rusa popolo ricevis sian prematan ĝis nun rajton, ricevis popolan reprezentadon kun leĝdonanta potenco kaj difinon de neŝancebleco de rajtoj de persono kaj de ĉiuj specoj de politika libereco, — tiu ĉi tago estas plej granda tago dum tuta lasta historia periodo, kiel tago de unua brila venko de rusa popolo super arbitreco, perforto kaj senrajteco kaj kiel unua tago de renaskanta rusa vivo.

Ni, kiel regnantoj, ne povas ne esprimi ankaŭ sur paĝoj de nia ĵurnalo tiujn sentojn, kiujn posedas ni kun tuta Ruslando kaj, private, kun ĉiuj niaj samideanoj. Nunan momenton de ĉionensorbanta signifo ni notas, ni salutas legantojn pro vera politika libe-

чения мы и отмѣчаемъ, мы привѣтствуемъ читателей съ истинной политической свободой нашей многострадаальной родины и глядимъ впередъ на будущее съ радостными надеждами, съ радостнымъ сердцемъ, съ жаждой широкой, ничѣмъ не стѣсняемой извнѣ, дѣятельности.

Да здравствуетъ политическая свобода!

Редакція.

18—31 окт. 1905 г.
С.-Петербургъ.

reco de nia multsuferinta patrujo kaj rigardas antaŭen estontecon kun ĝojaj esperoj, kun ĝoja koro, kun avido de vasta, ĝenata de nenio elekstere, agado.

Vivu politika libereco!...

Redakcio.

18—31 okt. 1905.
St.-Peterburgo.

A v i z o .

N° 3—4 estis de ni malgrandigita nevole kaj neatendite laŭ du gravaj kaŭzoj: 1, La cenzuro elstreki la belegan artikolon—„Raŭelo kaj Lio“—de konata rusa publicisto Aleksandro Jablonovski, tuŝantan niatempan politikan demandon pri aranĝo de Regna Dumo; 2, Komuna striko de kompostistoj devigis nin rapidi kun elirigo de ĵurnalo kaj ne permesis al ni, pro manko da tempo, elteni amplekson de duobla numero.

Kun la sama N^o ni dissendis al niaj membroj la biletojn.

La redakc.

Esperantista Organiza Komitato.

CIRKULERO ĜN^{ta}.

Fondo de Esperantista Centra Oficejo en Parizo.

Por prepari kiel eble plej rapide la efektivigon de la decidoj de la unua internacia kongreso okazinta en „Boulogne-sur-Mer“ de la 5-a ĝis la 13-a de aŭgusto 1905, aparte pri la starigo de la provizora lingva komitato kaj de la provizora komitato de organizado, la membroj de tiu ĉi lasta komitato ankoraŭ ĉeestantaj en „Boulogne“ antaŭ ol forvojaĝi el tiu urbo kaj laŭ la insista peto al ili farita de Doktoro Zamenhof, prenis la jenajn decidojn, al kiuj poste aliĝis skribe la ceteraj membroj de la dirita komitato.

Por efektivigi unuecon kaj ordon en la laboroj kaj agoj de ambaŭ komitatoj, sub la konstantaj direktado, kontrolado kaj inspirado de Doktoro Zamenhof, estas elektita oficeja sidejo sendependa de ĉiu jam ekzistanta esperantista grupo aŭ societo, kaj provizore fiksita en Parizo, „51, Rue de Cligny“.

La ofico de la korespondoj koncernantaj, ĉu la lingvan, ĉu la organizan komitaton estos alcentrigata per la zorgoj de la sekretario-agento de la oficejo, kiu havas la taskon sendi tiujn korespondojn al la koncernata komitato kaj plenumi la donotajn sekvojn.

Provizore ankaŭ S-ro Rektoro Boirac kaj S-ro Generalo Sebert, laŭ la deziro de D-ro Zamenhof, akceptis efektiviĝi, ĉiu siaflanke, la apartajn direktadojn de ambaŭ komitatoj.

Laŭ la peto esprimita ankaŭ de D-ro Zamenhof mem, kiu tre deziras la malpliigon de la laboro kiu lin premas, ĉiujn korespondojn pri demandoj rilataj al Esperanto oni devos sendi principe al la Prezidanto de la komitato kiun la afero koncernas, per adreso de la centra oficejo, kaj evitante kunmiksi sur sama folio demandojn samtempe rilatajn al ambaŭ komitatoj aŭ eĉ al diversaj aferoj.

LA ESPERANTISTA ORGANIZA KOMITATO:

D-ro Zamenhof, Prezidanto.

S-roj Boirac, Michaux, Mybs, Poillen, Sebert, Vic prezidantoj.

S-roj Boulet, Dervaux, Grabowski, Kühnl, Sekretarioj.

Deklaracio de D-ro Zamenhof.

Декларація Д-ра Заменгофа.

1. Эсперантизмъ — есть дѣятельность, направленная къ распространѣнію во всемъ мірѣ употребленія нейтральнаго человѣческаго языка, который „не вмѣшиваясь во внутреннюю жизнь народовъ и нисколько не стремясь вытѣснить существующіе національные языки“, далъ бы людямъ разныхъ націй возможность понимать другъ друга, который могъ бы служить въ качествѣ примиряющаго языка публичныхъ учреждений въ тѣхъ странахъ, гдѣ различныя націи борются между собою изъ-за языка, и на которомъ могли бы появляться тѣ сочиненія, которыя имѣютъ одинаковый интересъ для всѣхъ народовъ. Всякая другая идея или надежда, которою тотъ или другой Эсперантистъ связываетъ съ Эсперантизмомъ, есть его чисто частное дѣло, за которое Эсперантизмъ не отвѣчаетъ.

2. Такъ какъ въ настоящее время ни одинъ изслѣдователь во всемъ мірѣ уже не сомнѣвается въ томъ, что международнымъ языкомъ можетъ быть только и существенный языкъ, и такъ какъ многочисленныя попытки, дѣлавшіяся въ продолженіе послѣднихъ двухъ столѣтій, всѣ представляютъ только теоретическіе проекты, и языкомъ дѣйствительно законченнымъ, всесторонне испытаннымъ, совершенно жизнеспособнымъ и во всѣхъ отношеніяхъ наиболѣе годнымъ оказался только

1. La Esperantismo estas penado disvasti en la tuta mondo la uzadon de lingvo neŭtrale homa, kiu „ne enrudante sin en la internan vivon de la popoloj kaj neniam celante elpuŝi la ekzistantajn lingvojn naciajn“, donus al la homoj de malsamaj nacioj la eblon kompreniĝadi inter si, kiu povus servi kiel paciga lingvo de publikaj institucioj en tiuj landoj, kie diversaj nacioj batalas inter si pri la lingvo, kaj en kiu povus esti publikigataj tiuj verkoj, kiuj havas egalan intereson por ĉiuj popoloj. Ĉiu alia ideo aŭ espero, kiun tiu aŭ alia Esperantisto ligas kun la Esperantismo, estas lia afero pure privata por kiu la Esperantismo ne respondas.

2. Ĉar en la nuna tempo neniu esploranto en la tuta mondo jam dubas pri tio, ke lingvo internacia povas esti nur lingvo arta, kaj ĉar el ĉiuj multegaj provoj, faritaj en la daŭro de la lastaj du centjaroj, ĉiuj prezentas nur teoriajn projektojn, kaj lingvo efektive finita, ĉiuflanke elprovita, perfekte vivipova kaj en ĉiuj rilatoj pleje taŭga montriĝis nur unu sola lingvo Esperanto, tial la amikoj de la ideo de lingvo internacia, konsciante, ke teoria disputato kondukos al nenio kaj ke la celo povas esti atingita nur per laborado praktika, jam de

одинъ языкъ Эсперанто, поэтому друзья идеи международного языка, сознавая, что теоретическіе споры не приведутъ ни къ чему и что цѣль можетъ быть достигнута только путемъ практической работы, уже давно всѣ сгруппировались вокругъ единственнаго языка Эсперанто и работаютъ для его распространенія и обогащенія его литературы.

3. Такъ какъ авторъ языка Эсперанто въ самомъ началѣ отказался разъ навсегда отъ всѣхъ личныхъ правъ и привилегій по отношенію къ этому языку, поэтому Эсперанто не составляетъ „ничьей собственности“, ни въ отношеніи матеріальномъ, ни въ отношеніи моральномъ. Матеріальнымъ хозяиномъ этого языка является весь міръ и каждый желающій можетъ издавать на или объ этомъ языкѣ всякія сочиненія, какія онъ желаетъ, и пользоваться языкомъ для всевозможныхъ цѣлей.

4. Эсперанто не имѣетъ никакого личнаго законодателя и не зависитъ ни отъ какого отдѣльнаго человѣка. Всѣ мнѣнія и сочиненія творца Эсперанто имѣютъ, подобно мнѣніямъ и сочиненіямъ всякаго другого Эсперантиста, характеръ абсолютно частныхъ. Единственнымъ разъ навсегда обязательнымъ для всѣхъ Эсперантистовъ основаніемъ языка Эсперанто является небольшое сочиненіе „Fundamento de Esperanto“, въ которомъ никто не имѣетъ права сдѣлать даже самое маленькое измѣненіе. Всякую идею, которая не можетъ быть удобно выражена посредствомъ того матеріала, который находится въ „Fundamento de Esperanto“, каждый Эсперантистъ имѣетъ право выразить такимъ образомъ, какой онъ находитъ самымъ подходящимъ, точно такъ же, какъ дѣлается во всякомъ другомъ языкѣ. Но въ цѣляхъ полнаго единства языка всѣмъ Эсперантистамъ рекомендуется подражать какъ можно больше тому стилю, который находится въ сочиненіяхъ творца Эсперанто.

5. Эсперантистомъ называется всякое лицо, знающее и употребляющее языкъ Эсперанто совершенно безразлично, для какихъ цѣлей оно его употребляетъ. Принадлежность къ какому-нибудь активному Обществу эсперантистовъ каждому Эсперантисту рекомендуется, но не является обязательной.

longe ĉiuj grupiĝis ĉirkaŭ la sola lingvo Esperanto kaj laboras por ĝia disvastigado kaj la riĉigado de ĝia literaturo.

3. Ĉar la aŭtoro de la lingvo Esperanto tuj en la komenco rifuzis unu fojon por ĉiam ĉiujn personajn rajtojn kaj privilegiojn rilate tiun lingvon, tial Esperanto estas „nenies propraĵo“, nek en rilato materiala, nek en rilato morala.

Materiala mastro de tiu ĉi lingvo estas la tuta mondo kaj ĉiu deziranto povas eldonadi en aŭ pri tiu ĉi lingvo ĉiajn verkojn, kiajn li deziras, kaj uzadi la lingvon por ĉiaj eblaj celoj.

4. Esperanto havas nenium personan leĝdonanton kaj dependas de neniu aparta homo. Ĉiuj opinioj kaj verkoj de la kreinto de Esperanto havas, simile al la opinioj kaj verkoj de ĉiu alia Esperantisto, karakteron absolute privatan. La sola unu fojon por ĉiam deviga por ĉiuj Esperantistoj fundamento de la lingvo Esperanto estas la verketo „Fundamento de Esperanto“, en kiu neniu havas la rajton fari eĉ la plej malgrandan ŝanĝon. Ĉiun ideon, kiu ne povas esti oportune esprimata per tiu materialo, kiu troviĝas en la „Fundamento de Esperanto“, ĉiu Esperantisto havas la rajton esprimi en tia maniero, kiun li trovas la plej ĝusta, hel same, kiel estas farate en ĉiu alia lingvo. Sed pro plena unueco de la lingvo al ĉiuj Esperantistoj estas rekomendate imitadi kiel eble plej multe tiun stilon, kiu troviĝas en la verkoj de la kreinto de Esperanto.

5. Esperantisto estas nomata ĉiu persono, kiu scias kaj uzas la lingvon Esperanto tute egale, por kiaj celoj li ĝin uzas. Aparte al ia aktiva Societo esperantista por ĉiu Esperantisto estas rekomendinda, sed ne deviga.

SORĈA RONDO.

Krakoviano per du voĉoj.

(El N. Zmichowska).

- Li:** Kun kandelo kaj lanterno kaj brul-ŝtupo pina
Serĉos mi en mond', ĉu estas honestec' knabina.
Ŝi: Serĉos mi kun luno, steloj kaj la sun' lumanta,
Eble trovos mi junulon kun kore't' amanta.
Li: Mi, serĉinte la knabinon, scias en ĉi—horo:
Por eltrovi plej honestan,—sonu per la oro!
Ŝi: Lumiginte, rigardinte, nun mi diros vere:
Ke junulo ĉiu amas, sed—sin mem sincere.
Li: Mi jam trovis plej honestan, karan la serĉitan:
Belan, dolĉan, en butikoj—pupon la pentritan.
Ŝi: Mi jam trovis unu solan, estas tiu kara:
Brava, juna militulo—sur portret' centjara.
Li: Ekrigardu, pup' pentrita ame per okulo,
Eble el portret' ĉevalon saltos militulo!
Ŝi: Militul' pentrita saltu sur ĉevalon flame,
Eble en pentrita pupo kor' ekrapos ame!

Antoni Grabowski.

Dikulo kaj maldikulo.

De Ant. Ĉeĥov.

(El lingvo rusa).

En stacidomo de fervojo Nikolajevskaja 1) renkontiĝis du amikoj: unu—dika, dua—maldika. Dikulo ĵus tagmanĝis en stacidomo, kaj lipoj liaj, kun tavolo de butero, poluris kiel maturaj ĉerizoj. De li irisodoro de ĥereso kaj de fleur-d'orange. Maldikulo do ĵus eliris el vagono kaj estis surŝarĝita per valizoj, pakajoj kaj kartonaj skatoloj: De li irisodoro de ŝinko kaj de kafa densaĵo. Post lia dorso elrigardadis malgraseta virino kun longa mentono—lia edzino kaj alta gimnaziano kun fermetita okulo—lia filo.

— Porfirij! 2)—ekkris dikulo, ekvidinte maldikulon.—Ĉi tio estas ci? Kara mia! Kiom da vintroj, someroj ni ne intervidis!

— Patroj miaj!—ekmiregis maldikulo.—Miŝa (Miĥaĉjo)! Amiko de infaneco! De kie ci aperis?

Amikoj trifoje sin reciproke kisis kaj direktis—unu en alian—okulojn, plenajn de larmoj. Ambaŭ estis agrable frapitaj de miro.

— Kara mia!—komencis maldikulo post kisado.—Jen, mi ne atendis! Jen estas surprizo! Nu, rigardu do min bone! Same tia belulo, kia estis! Same tia ĉarmetulo kaj dando! Ha, mia Dio! Nu, kiel do ci vivas? Ĉu estas riĉa? Edziĝinta? Mi estas jam edziĝinta, kiel ci vidas... Tio ĉi jen estas mia edzino, Luiso, naskita Vancenbaŝ... luteranino... kaj tio ĉi estas filo

1) Kunliganta St. Peterburgon kaj Moskvon.

2) Rusa vira nomo.

mia, Nafanailo, lernanto de III klaso. Tio ĉi. Nafaĉjo, estas amiko de mia infaneco! En gimnazio ni kune lernis!

Nafanailo iom pensis kaj deprenis de kapo ĉapon.

— En gimnazio ni kune lernis!—daŭrigis maldikulo.—Ĉu ci memoras, kiel cin oni incitadis? Cin oni incidadis, nomante—Herostrato—tial, ke ci lernejan libreton per cigaredo trarbligis, kaj min—Efialto—tial, ke mi kalŭpnii amis. Ho-ho... Infanoj estis ni! Ne timu. Nafaĉjo! Aliru al li pli proksime... Kaj tio ĉi estas mia edsino, naskita Vancenbaŝ... luteranino.

Nafanailo iom pensis kaj kaŝigis post dorso de patro.

— Nu, kiel ci vivas, amiko?—demandis dikulo, rave rigardante amikon.—Ĉu ci servas ie? Ĉu ci atingis ian rangon?

— Jes, mi servas, kara mia! Mi estas kolegia asesoro *) jam duan jaron kaj havas Stanislav'on †).—Salajro estas malbona... nu, tio do ne estas grava! Edzino mia lecionojn de muziko donas, mi cigarujojn private faras el ligno. Bonegaj cigarujoj! Po unu rublo mi ilin vendas. Se iu prenas dekon kaj pli, por tiu estas rabato. Iel ni vivas. Mi servis en departemento, nun do mi estas tien ĉi difinita kiel tablestro en tiu sama ofico... Tie ĉi mi servados. Nu, kiaj do estas ĉiaj aferoj? Kredeble, ci estas jam regna konsilisto? ‡) Ha?

— Ne, kara mia levu pli alten,—diris dikulo.—Mi jam ĝis privata („sekreta“) konsilisto §) atingis... Mi havas du ordenajn stelojn.

Maldikulo subite paliĝis, ŝtoniĝis, sed baldaŭ vizaĝo lia kurbiĝis en ĉiujn flankojn per larĝega rideto; ŝajnis, ke de vizaĝo kaj okuloj liaj ekŝutiĝis fajreroj. Mem li sin kuntiris, ĝibiĝis, mallarĝiĝis... Liaj valizoj, pakajoj kaj kartonaj skatoloj kuntiriĝis, sulkiĝis... Longa mentono de edzino fariĝis ankoraŭ pli longa: Nafanailo sin eliris fronte kaj butonumis ĉiujn butonetojn de sia uniformo...

— Mi, via ekscelenco... Tre agrable! Amiko, oni povas diri, de infaneco... kaj jen fariĝis tia grandsinjoro! Ĥi-Ĥi-Ĥi.

Nu, lasu!—sulkiĝis dikulo.—Por kio estas tiu ĉi tono? Ni kun ci estas amikoj de infaneco—kaj por kio tie ĉi estas tiu rangrespekto!

— Ho, pardonu... kiel do vi...—ek-Ĥi-Ĥi-is maldikulo, ankoraŭ pli kuntiriĝante.—Favora atento de via ekscelenco... kvazaŭ viviga malsekaĵo... Tio ĉi jen, via ekscelenco, estas filo mia Nafanailo...—edsino Luizo, luteranino, iamaniere...

Dikulo deziris kontraŭdiri ion, sed sur vizaĝo de maldikulo estis skribite tiom da estimego, dolĉeco kaj respekta acideco, ke al privata konsilisto fariĝis naŭze. Li sin deturnis de maldikulo kaj donis al li por adiaŭo manon.

Maldikulo premis tri fingrojn, kliniĝis salutante, per tuta trunko kaj ek-Ĥi-Ĥi-is, kiel Ĥino: „Ĥi-Ĥi-Ĥi“. Edzino ekridetis. Nafanailo eksovis piedon kaj faligis ĉapon. Ĉiuj tri estis agrable frapitaj de miro.

Serĉanto.

*) Rango de 8-a klaso laŭ rusa regna hierarĥio.

†) Ordeno de Stanislavo.

‡) Rango de 5-a klaso.

§) Rango de 3-a klaso.

Tradukoj de Leo Belmont

El Intermezzo de Heine.

(daŭrigo).

Senmove staras en altaĵo
La steloj, brilas, kiel oro...
Miljarojn staras... reciproke
Rigardas sin kun amdoloro.

Parolas ili ian lingvon,
Belegan, riĉan, lumlinian...
Nenia tamen filologo
Ĉis nun komprenis lingvon tian...

Mi tamen ĝin eklernis bone.
Neniam mi forgesos ĝin...
Servadis ja pro gramatiko
Por mi vizaĝ' de l'amatin'...

* * *

Mi ploris nokte en dorm'...
Mi sonĝis, en tombo Vi kuŝas...
Vekiĝis mi kaj sur vang'
La larmoj la larmon repuŝas...

Mi ploris nokte en dorm'
Mi sonĝis, ke Vi min deĵetos...
Vekiĝis mi kaj en plor'
La kapon kusenon mi metis...

Mi ploris nokte en dorm'
Mi sonĝis, Vi estas fidela...
Vekiĝis mi, sed la flu'
De larmoj ne ĉezas kruela...

* * *

Senĉese min oni turmentis
Kaj faris frenezajn min jam...
Tiuj ĉi per amo ilia,
Kaj tiuj per sia malam'...

La penon kaj trinkon venenis
Kaj faris senfortan min jam...
Tiuj ĉi per amo ilia,
Kaj tiuj per sia malam'...

Sed ŝi, kiu plej min turmentis,
Venenis, kun pikoj ornamis,
Ho, ŝi min malfamis neniam
Kaj ankaj neniam min... amis.

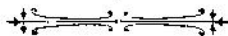
* * *

Kial paliĝis rozoj tiele?
Parolu, ho Karulin!
Kial en verda herbo violoj
Silentis kaj kaŝis sin?!

Kial fariĝis tiele plenda
La kanto de najtingal'?
Kial sin levas odor' mortula
De ĉiuj floroj en val'?

Kial rigardas suno sur montojn
Malvarme kaj kun koler'?
Kial similas al muta tombo,
Aŭ al dezerto la ter'?

Kial mi mem malsana, malĝoja,
Iras sur voj', amatin'?...
Diru plej kara, pleje aminda,
Kial forlasas Vi min?!...

Esperantista Movado.

Австро-Венгрия. Lubomir Nikola основалъ въ Прагѣ при эспер. клубѣ первый эспер. архивъ, гдѣ все, касающееся мѣстнаго эспер. движенія, приведено въ строгій, хронологическій порядокъ. Газеты „Cas“, „Rozhledy

Aŭstro-Hungarujo. Lubomir Nikola fondis en Praha ĉe esper. klubo unuan esper. arki-von, kie estas ĉio, tuŝanta lokan esperantistan movadon, severe, kronologie ordigita. La gazetoj „Cas“, „Rozhledy po lidumiktiv“.

po lidumiktv", „Egyetértés" и „Bélyegűjság" помѣщаютъ ст. о яз. эсперанто.

Англія. Въ Keighley, городской совѣтъ, заботящійся о народномъ образованіи и весьма сочувствующій эспер. движенію, предложилъ мѣстной эспер. группѣ бесплатное помѣщеніе. Извѣстная фирма „Cassel's Popular Educator" издала полный курсъ яз. эсперанто. Въ Shrewsbury основались эспер. группа и эспер. медицинскій кружокъ.

Бельгія. Союзъ нейтральныхъ обществъ для глухонѣмыхъ примкнулъ къ эспер. движенію.

Болгарія. Мѣстные газеты „Ratnik" и „Narodna Borba" настоятельно рекомендуютъ читателямъ изученіе яз. эсперанто.

Германія. Эсперанто весьма успѣшно распространяется въ Braunschweig, Leipzig, Wien, Stuttgart, Neu Ulm, Uelzen, Jena, Klein-Augezd; языкомъ эсперанто заинтересовались Людвигсбургскій Коммерческій союзъ, „Arbeiterbildungsverein" и „О-во Мира" въ Ульмѣ. Газеты: „Brücke zur Heimat", „Die Taste", „Blätter für die Deutsche Hausfrau", „Braunschweiger Anzeiger", „Pfalzische Rundschau" и мн. другія помѣстили ст. объ языкѣ эсперанто.

Италія. Эспер. Союзъ въ Палермо особыми циркулярами извѣстилъ, что журналъ „Sicilia Universitaria", при полученіи 600 подписчиковъ-эсперантистовъ, будетъ печататься съ параллельнымъ переводомъ ст. на яз. эсперанто. Тамъ же, въ Палермо, только что основалась первая Коммерческая Эсперантская Контора (Sicilio, Palermo, Via Calderai, 18, al s-no Ferdinando Perricone, direttore).

Оранжевая Республика. Въ Блумфонтенѣ (Bloemfontein, Orange-River, Colony) въ лицѣ Герон Лансе мы видимъ перваго пионера яз. эсперанто въ этой далекой южно-африканской республикѣ.

Россія. Въ польскомъ журналѣ „Ogniwo" и въ журналѣ „Вѣстникъ Знанія" напечатана статья нашего сотрудника, извѣстнаго литератора г. Лео Вельмонта о конгрессѣ эсперантистовъ въ Булони. Эту же интересную статью авторъ любезно предложилъ и намъ, и въ слѣдующемъ номерѣ мы познакоимъ съ нею нашихъ читателей. Кромѣ того, за послѣднее время объ эсперанто говорили польскій журналъ „Handlowiec Polski" (большая статья г. Бржостовскаго) и „Практическій Врачъ".

„Egyetértés" kaj „Bélyegűjság" enhavas la art. pri esperanto.

Anglujo. En Keighley, Urba Konsilantaro, zorganta pri popola instruado kaj tre kunsentanta al esperantista movado, proponis al loka grupo esperantista senpagan ĉambron. Fama firmo „Cassel's Popular Educator" eldonis la plenan kurson de lingvo Esperanto. En Shrewsbury fondiĝis esper. grupo kaj esper. medicina rondo.

Belgujo. Unuiĝo de neŭtraj societoj por surdamutoj aliĝis al esperantista movado.

Bulgarujo. Lokaj gazetoj „Ratnik" kaj „Narodna Borba" persiste rekomendas por legantaro ellernon de Esperanto.

Germanujo. Esperanto tre sukcese disvastiĝas en Braunschweig, Leipzig, Wien, Stuttgart, Neu Ulm, Uelzen, Jena, Klein-Augezd; Ludwigsburga Komerlista Ligo, „Arbeiterbildungsverein", kaj Societo Ulma por Paco ekinteresiĝis pri lingvo esperanto. Gazetoj: „Brücke zur Heimat", „Die Taste", „Blätter für die Deutsche Hausfrau", „Braunschweiger Anzeiger", „Pfalzische Rundschau", kaj m. a. enprenis art. pri lingvo „esperanto".

Italujo. Ligo Esperantista en Palermo per apartaj cirkuloj diskonigis, ke ĵurnalo „Sicilia Universitaria", ĉe ricevo de 600 abonantoj-esperantistoj, estos presata kun paralela traduko de artikoloj, en lingvo esperanto. Tie same, en Palermo, ĵus fondiĝis unua Esperantista Komerca Kontoro (Sicilio, Palermo, Via Calderai, 18, al s-no direktorino Ferdinando Perricone).

Oranĝa Respubliko. En Blemfonteno (Bloemfontein, Orange River, Colony) en la persono de Heron Lance ni vidas la unuan pioniron de lingvo esperanto en tiu-ĉi malproksima sude-afrika respubliko.

Rusujo. En pola ĵurnalo „Ogniwo" kaj en ĵurnalo „Revue de Scio" estas presita artikolo de nia kunlaboranto, konata literaturisto S-ro Leo Belmont pri kongreso de esperantistoj en Boulogne. Tiun saman interesan artikolon aŭtoro afable proponis ankaŭ al ni, kaj en sekvanta № ni konatigos kun ĝi niajn legantojn. Krom tio ĉi, dum lasta tempo pri Esperanto parolis pola ĵurnalo „Handlowiec Polski" (granda artikolo de S-ro Brzostowski) kaj „Praktika Kuracisto".

Соединенные Штаты. Въ Вашингтонѣ сформировалось Эсперантское филателическое О-во (U. S. A. Washington 309, 27-th Avenue So Seattle, Wm. G. Adams).

Франція. Въ настоящее время въ этой странѣ въ различныхъ городахъ насчитывается болѣе 70 эспер. группъ. На только что состоявшемся въ Парижѣ международномъ конгрессѣ свободомыслящихъ эсперанто официально принять какъ желательный вспомогательный языкъ для будущихъ конгрессовъ. Газеты: Le Temps, Le Figaro, Le Journal, L'Humanité, Le Petit Parisien, Le Petit journal, L'Européen, L'illustration, Le Journal de Rouen, L'Union Démocratique, Le Republicain de l'Yonne, Le Bourguignon и мн. др. весьма благоприятно пишутъ объ языкѣ эсперанто.

Чили. По примѣру Монреальскаго женскаго клуба (Канада) и Воронежскаго Отдѣла СПБ. О-ва Эсперо. Эспер. О-во въ Сантъ-Яго выпустило открытку съ фотографическою группою своихъ членовъ.

Швейцарія. 24 Сентября въ Люцернѣ состоялось годовичное международное собраніе эсперантистовъ, на которомъ Председателемъ Люцернской эспер. группы избранъ вновь г. Schneeberger и рѣшено организовать второй всерѣсній эсперантскій конгрессъ въ Швейцаріи.

Швеція. Въ Готебургѣ на конгрессѣ юныхъ социалистовъ рѣшено издавать на яз. эсперанто социалистическую газету. Интересующіеся могутъ обращаться къ Einar Hakansson, Suède, Södertelge.

Шотландія. Въ Aberdeen училищный советъ разрѣшилъ вечерніе курсы яз. эсперанто.

Японія. Эсперанто понемногу продолжаетъ распространяться и въ странѣ Восходящаго солнца, гдѣ мы имѣемъ слѣдующихъ новыхъ adeptовъ въ городахъ:

Kaga, Kanazawa, E. Junker.
Kanazawa, Rev. D. R. Mc. Kenzie. B. A.
Kotatsuno, Rev. G. W. и M. H. Fulton.
Okayama, 36, Kajota Yashihhi, Yamada
Kosaku, E. Gauntlett.
Yokohama, bd. Honmura, K. Lewis.

Zushi, C^o Chiha Eitaro, Skinjihn, H. Komura.
Несомѣнно, что военное время слишкомъ

Unuigitaj Ŝtatoj. En Washington formiĝis Esperantista Filatela Societo (U. S. A. Washington, 309, 27-th Avenue So Seattle, Wm. G. Adams).

Francojo. Niatempe en jena lando oni kalkulas pli, ol 70 esper. grupojn en diversaj urboj. En ĵus efektiviĝinta en Parizo la internacia Kongreso de Liberpensuloj esperanto estas oficiale akceptita kiel dezirinda helpilngvo por venontaj kongresoj. Gazetoj: Le Temps, Le Figaro, Le Journal, L'Humanité, Le Petit Parisien, Le Petit Journal, L'Européen, L'illustration, Le Journal de Rouen, L'Union Démocratique, Le Republicain de l'Yonne, Le Bourguignon kaj m. a. tre favore skribas pri esperanto.

Ĉilio. Laŭ ekzemplo de Montreala Virina klubo (Kanado) kaj Voroneja filio de St.-Peterburga S-to Espero. Esper. S-to en Santiago elrigis poŝtkarton kun fotografajo de sia membraro.

Svisujo. 24 Septembron en Lucerno efektiviĝis internacia jarkunveno esperantista, en kiu kiel Prezidanto de Lucerna grupo esper. estis reelektita pastro Schneeberger kaj estis decidite organizi la duan tutmondan kongreson esperantistan en Svisujo.

Svedujo. En Goteburgo en Kongreso de junaj socialistoj decidite estas eldonadi en esperanto socialistan gazeton. Interesatoj bonvolu sin turni al Einar Hakansson, Suède, Södertelge.

Skotlando. En Aberdeen Komisio Lerneja permesis la vesperajn kursojn de lingvo esperanto.

Japanujo. Esperanto iom post iom daŭras disvastiĝadi kaj en la Lando de Suno Suriranta, kie ni havas la sekvantajn novajn adeptojn en urboj:

Kaga, Kanazawa, E. Junker.
Kanazawa, Rev. D. R. Mc. Kenzie B. A.
Kotatsuno, Rev. G. W. kaj M. H. Fulton.
Okayama, 36, Kajota Yachihi, Yamada
Kosaku, E. Gauntlett.
Yokohama, bd. Honmura, K. Lewis.

Zushi, C^o Chiha Eitaro Skinjihn, H. Komura.
Sendube, ke milita tempo tro malakceladis

тормозило распространение эсперанто в этой стране, теперь же, с заключением мира, мы надеемся, что эсперанто прекрасно приживется, и Япония, наравне с другими великими державами, станет ярою поборницей великой идеи духовного сближения народов.

Radripo.

Radripo.

Preskaŭ nekredeble, sed fakto!

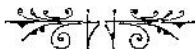
На каждом шагу нам, эсперантистам, приходится сталкиваться с препятствиями в деле распространения нашей идеи, но еще чаще встречаются прямо поразительные факты замалчивания вопроса об Эсперанто,—иногда намеренного, что происходит вследствие странной враждебности, основанной на предубеждении и рутинности мысли,—а гораздо чаще ненамеренного, чему причиной является незнание. Необыкновенно характерным является следующий факт, и чем объяснить его, мы затрудняемся сказать. Недавно закончился лучший и самый солидный в своем роде в России „Энциклопедический Словарь“ Брокгауза и Эфрона. Казалось бы, что в таком издании, которое имеет целью объективно отвечать на все вопросы жизни и науки и которое должно быть в высшей степени осведомлено обо всем, можно было бы найти наиболее нужные, элементарные и верные сведения о таком достаточно немаловажном (по меньшей мере) и во всяком случае интересном явлении, как Эсперанто. Но что же на самом деле? „Энциклопедический Словарь“, в котором читатель узнает массу подробностей о вещах, зачастую по своему значению не большого калибра, чем булавочная головка и представляющих архиспециальный интерес, не находит нужными почти даже обмолвиться об Эсперанто, явлении, создавшем громадное движение, явление, все более и более завоевывающее жизнь и права гражданства (что теперь очевидно для всякого, даже и не для „друга“ идеи) и, во всяком случае, весьма заметного. В 81 книге „Энци. Слов.“ читаем буквально только следующее:

disvastiĝon de esperanto en tiu-ĉi lando, nun do, post paciĝo, ni esperas, ke esperanto bonege enradikiĝos, kaj japanujo egale kun la aliaj grandaj regnoj, fariĝos fervorega batalanto pro granda ideo de spirita interproksimiĝo de popoloj.

Sur ĉiu paŝo al ni, esperantistoj, okazas kunpuŝiĝadi kun baroj en afero de disvastigado de nia ideo, sed ankoraŭ pli ofte renkontiĝas rekte frapantaj faktoj de silentigo de demando pri Esperanto,—iafoje intenca, kio devenas en sekvo de stranga malamikeco, fondita sur antaŭjuĝo kaj rutineco de penso, sed multe pli ofte neintenca, kion kaŭzas nescio. Neordinare karaktera estas jena fakto, kaj per kio oni povas klarigi ĝin, por ni estas malfacile diri. Antaŭnelonge finiĝis plej bona kaj plej solida en sia speco en Rusujo „Enciklopedia Vortaro“ de Brokhaus kaj Elfron. Ŝajnus, ke en tia eldono, kiu havas celon objektiv responde al ĉiuj demandoj de vivo kaj scienco kaj kiu devas esti en plej alta grado sciiginta pri ĉio, oni povus trovi plej necesajn, elementajn kaj verajn informojn pri tia sufiĉe nemalgrava (almenaŭ) kaj en kiu ajn okazo interesa fenomeno, kiel Esperanto. Sed kio do estas efektive? „Enciklopedia Vortaro“, en kiu leganto ekscias mason da detaloj pri objektoj, kiuj ofte en sia signifo estas ne pli grandkalibraj ol kapeto de pinglo kaj prezentas arĥi-specialan intereson, ne opinias neceson preskaŭ eĉ unu vorton diri pri Esperanto, fenomeno, kreinta grandegan movadon, fenomeno, ĉiam pli kaj pli almlitanta vivon kaj rajtojn de civilco (kio nun estas okulvidebla por ĉiu, eĉ ne por „amiko“ de ideo) kaj, en kiu ajn okazo, tre rimarkebla. En 81 libro de „Enc. Vort.“ ni legas laŭvorte nur jenon:

„Эсперанто (Esperanto)—одинъ изъ многочисленныхъ всемирныхъ (sic!) языковъ, придуманный докторомъ М. (?) Заменгофомъ въ Варшавѣ“.—И больше ни слова!... Надо ли что-нибудь говорить еще объ этомъ удивительнѣйшемъ примѣрѣ, какъ-бы говорящемъ: „Комментаріи излишни“. Да! я признаніе этой тривиальной истины было бы, конечно, смѣшнымъ, если бы не было и грустнымъ...

„Esperanto — unu el multenombraj tutmondaĵ (sic!) lingvoj, elpensita de doktoro M. (?) Zamenhof en Varsovio“.—Kaj plu estas neniam vorto!... Ĉu estas necese diri ankoraŭ ion pri tiu ĉi plej mirinda ekzemplo, kvazaŭ diranta: „Kommentaroj estas superfluaĵ“. Jes! kaj konfeso de tiu ĉi triviale veraĵo estus, kompreneble, ridinda, se ĝi ne estus ankaŭ malgaja...

KALAMBURO.

- Kial novan rusan parlamenton oni nomis „Regna Dumo“?
— Tre klare. Ĉar ĝi estas tiom malperfekta, ke povos ekzisti nur d u m e...

Vs. Lojko.

EL M. LERMONTOV.

I.

SONĜO.

En valo Dagestana, dum varmhor,
Senmovi kuŝis mi kun brusta vundo;
Fluigis sangajn gutojn mia koro,
Kaj fumiĝadis plumbo en profundo.

Kaj kuŝis sola mi sur sabl' brulanta;
Malvaste ŝtonaj montoj ĉirkaŭ staris,
Bruligis flavajn suprojn sun' brilanta
Kaj min, — sed dormo min malviva faris.

Kaj sonĝis mi brilantan per fajretoj
Festenon dum vesper' en land' loganta
Junulinar', kronita per floretoj,
Pri mi parolis gaje kaj ĝojante.

Sed, kun aliaj ne paroladante,
Revanta unu junulino estis,
Animo ŝia, kun sopir' songante,
En mond' malgaja ial longe restis.

En valo Dagestana sur mem fundo, —
Ŝi sonĝis, — kuŝis malvivul' konata,
En lia brusto estis nigra vundo,
Kaj malvarmiĝis flu' de sang' verŝata...

II.

* * *

Kun fulmotondro kaj ventegoj
Flugadis super mi nubegoj.
Kaj, sola en ŝipet' naĝante,
Mi cin ne timas, tondr' sonanta.

Alie estas en animo! —
Se venkos ĝin pasi' senlima,
Pri fino petojn vi ne sendu,
Kaj vi kompaton ne atendu.

BIBLIOGRAFIO.

Въ этомъ отдѣлѣ журнала помѣщаются рецензій о новыхъ книгахъ и др. изданіяхъ, выходящихъ на Эсперанто, посвященныхъ вопросу о международномъ языкѣ или вообще представляющихъ почему-либо интересъ для нашихъ читателей. Въ интересахъ полноты и разнообразія отдѣла, а также въ интересахъ авторовъ, Редакція „Rusl. Esp.“ обращается къ издателямъ, авторамъ и редакціямъ періодическихъ изданій съ предложеніемъ присылать выпускаемые ими изданія.

En tiu ĉi rubriko de ĵurnalo estas presataj kritikoj pri novaj libroj kaj aliaj eldonoj, elirantaj en Esperanto, dediĉitaj al demando pri internacia lingvo aŭ entute prezentantaj ian intereson por niaj legantoj. Pro pleneco kaj varieco de rubriko, kaj ankaŭ pro interesoj de aŭtoroj, Redakcio de „Rusl. Esper.“ sin turnas al eldonantoj, aŭtoroj kaj redakcioj de periodaj eldonoj kun propono alsendadi elrigatajn de ili eldonojn.

Н. П. Евстифьевъ. „Къ вопросу о международномъ языкѣ“. Подъ редакціей проф. И. А. Водуана-де-Куртена. СПб. 1903, ц. 1 р. 25 к. Выписывать можно черезъ О-во „Эсперо“.

Несмотря на то, что со времени появленія первой брошюры д-ра Заменгофа объ Эсперанто (въ 1887 г.) прошло уже 18 лѣтъ и съ тѣхъ поръ, не прекращаясь, ведется пропаганда идеи международного языка вездѣ, не исключая и Россіи, несмотря на то, что самые послѣдніе годы выдвинули этотъ вопросъ на одну изъ первыхъ очередей въ жизни культурныхъ странъ, до сихъ поръ литература вопроса о международномъ языкѣ, такъ сказать теоретическаго обоснованія и изслѣдованія идеи, отличается скудостью. На всѣхъ языкахъ, во всѣхъ странахъ изданы и издаются учебники, словари Эсперанто, всевозможныя брошюры, такъ или иначе ставящія на вопросъ о томъ, что такое Эсперанто и что такое вообще съ понятіе „Международный языкъ“, но сочиненій, всесторонне и достаточно полно разработавшихъ этотъ многосторонній вопросъ, очень мало. Недавно на французскомъ языкѣ вышла весьма солидная монографія проф. Л. Кутюра (L. Couturat) и Л. Ло (L. Leau) „Histoire de la langue universelle“ (впослѣдствіи авторы составили изъ этого труда, стоившаго 4 руб. и потому мало доступнаго, популярное изданіе въ 80 коп.), можно еще назвать извѣстный докладъ австрійскаго ученаго Hugo Schuchardt (былъ напечатанъ въ одномъ изъ №№ „Internacia Sciencia Revuo“ 1904 г.), статью извѣстнаго проф. Оствальда и нѣк. др. Но если такъ, сравнительно еще удовлетворительно, дѣло обстоитъ въ зап.-европейскихъ странахъ, то относительно Россіи можно сказать, что и въ этомъ отношеніи она такъ же отстала, какъ и въ другихъ. Мы не будемъ останавливаться на вопросѣ, почему именно Россія, бывшая родиной Эсперанто, этого послѣдняго и самаго идеальнаго этапа въ разрѣшеніи проблемы международного языка, меньше другихъ странъ участвовала въ движеніи; этой широкой темѣ мы удѣлимъ мѣсто и время въ другой разъ. Здѣсь мы только отмѣтимъ одинъ моментъ русскаго Эсперантизма, именно выходъ въ свѣтъ въ 1903 году сочиненія Н. П. Евстифьева, стараго эсперантиста и нашего дѣятельнаго единомышленника. Къ великому сожалѣнію, какъ это часто бываетъ, появленіе книги „Къ вопросу о международномъ языкѣ“, бывшее, по нашему мнѣнію, цѣлымъ событіемъ въ жизни Эсперанто въ Россіи, прошло мало замѣченнымъ и безъ того успѣха, котораго слѣдовало ожидать. Нигдѣ почти въ книжныхъ магазинахъ (что очень важно) мы не встрѣчали этой книги, многіе эсперантисты (даже самые „настоящіе“) знали о ней только по наслышкѣ, а въ качествѣ „propagando“ ея, повидимому, совсѣмъ не пользовались. Кто виноватъ въ этомъ? Во всякомъ случаѣ, не самое сочиненіе г. Евстифьева, которое на русскомъ языкѣ является единственнымъ въ своемъ родѣ и безусловно заслуживаетъ самой лучшей оцѣнки. Въ этой книгѣ читатель найдетъ данныя объ историческомъ развитіи идеи,

подробное исследование вопроса о такъ наз. „искусственности“ международного языка, изложение принциповъ международного языка и яз. Эсперанто, здѣсь же читатель найдетъ мнѣнія такихъ знатоковъ вопроса, какъ г. Кутюра или г. Гастонъ Мокъ, фактическія свѣдѣнія и официальные документы о положеніи вопроса во Франціи („Институтъ Франціи“), о „Делегации для введенія вспомогательнаго международного языка“, о „Французскомъ О-вѣ для пропаганды Эсперанто“. Все это, изложенное въ высшей степени живо, литературно и, можно даже сказать, научно, дѣлаетъ всю работу г. Еастифеза весьма цѣннымъ и незаменимымъ пособіемъ какъ для всякаго, интересующагося вопросомъ о межд. языкѣ, такъ и для эсперантистовъ, которые найдутъ разнообразный и богатый теоретическій и фактический матеріалъ въ систематизированномъ видѣ для пропаганды (для газетныхъ и журнальныхъ статей, для публичныхъ докладовъ и т. п.). Съ вѣншей стороны изданіе почти безукоризненно. Редактирование этого труда взялъ на себя изв. проф.-филологъ СПБ. Университета И. А. Бодуэнъ-де-Куртенз, снабдившій книгу своими примѣчаніями, часто очень мѣтко комментирующими текстъ.

Мы остановились на этой книгѣ теперь, спустя довольно много времени послѣ ея выхода, для того, чтобы напомнить русской публикѣ о ней и рекомендовать ее насколько возможно убѣдительно, такъ какъ до сихъ поръ, по какому-то недоразумѣнію, книга эта оставалась почти незамѣченной и ни въ одномъ русскомъ изданіи (кроме „Вѣстника Знанія“), даже, болѣе того, ни въ одномъ чисто эсперантскомъ журналѣ намъ не приходилось встрѣчаться даже съ упоминаніемъ о ней. Между тѣмъ мы, считая уместнымъ и необходимымъ именно въ русско-эсперантскомъ журналѣ рекомендовать ее къ возможно широкому распространенію, приглашаемъ русскихъ эсперантистовъ содѣйствовать этому распространенію.

Бесло.

L. Zamenhof. „Fundamenta Krestomatio de la lingvo Esperanto“. Paris, Hachette et Cie; ц. 1 руб. 40 коп.

Это сочиненіе имѣетъ цѣлью, говоритъ авторъ, „служить всѣмъ въ качествѣ образца эсперантскаго стиля и охранять языкъ отъ гибельнаго распада на разныя нарѣчія“. „Всѣ статьи въ Fundamenta Krestomatio,—говоритъ далѣе д-ръ Заменгофъ въ предисловіи,—или написаны мною самимъ, или—если онѣ написаны другими лицами—исправлены мною“. Дѣйствительно, всякому очевидно, что забота о сохраненіи единства яз. Эсперанто заставляетъ очень бережно и осторожно относиться къ вопросу о стилѣ эсперантскихъ сочиненій, который не долженъ терпѣть никакихъ серьезныхъ уклоненій. Понятно, старую истину, что „стиль есть физиономія писателя“, что стиль каждаго писателя не и збѣжно отличается индивидуальными особенностями, никто и не думаетъ спаривать, и рѣчь идетъ лишь о томъ, чтобы всѣ писатели на Эсперанто руководствовались общими принципами языка и его грамматической конструкціи. Образцомъ стиля можетъ и долженъ служить, конечно, стиль самаго творца языка и писателей перваго

L. Zamenhof. „Fundamenta Krestomatio de la lingvo Esperanto“. Paris, Hachette et Cie; k. 3 fr. 50 cent.

Tiu ĉi verko havas celon, diras aŭtoro, „servi al ĉiuj kiel modelo de esperanta stilo kaj gardi la lingvon de pereiga disfalo je diversaj dialektoj“. „Ĉiuj artikoloj en la Fundamenta Krestomatio,—diras plu d-ro Zamenhof en antaŭparolo,—estas aŭ skribitaj de mi mem, aŭ—se ili estas skribitaj de aliaj personoj—ili estas korektitaj de mi“. Efektive, al ĉiu estas videble, ke zorgado pri konservo de unueco de lingvo Esperanto devigas tre singardeme kaj atente rilati al demando pri stilo de esperantaj verkoj, kiu devas toleri neniajn seriozajn deflankiĝojn. Kompreneble, malnovan veraron, ke „stilo estas fizionomio de verkisto“, ke stilo de ĉiu verkisto ne eble distingiĝas per individuaj apartecoj, neniu eĉ intencas pridisputi, kaj oni parolas nur pri tio, ke ĉiuj verkistoj en Esperanto gvidadu sin per ĝeneralaj principoj de lingvo kaj de ĝia gramatika konstruiko. Kiel modelo de stilo povas kaj devas servi, kompreneble, stilo de mem kreinto de lingvo kaj de verkistoj de unua periodo de Esp. historic, laborintaj sub senpera influo de d-ro Zamenhof kaj sekvintaj lian stilon. Ni scias, ke ofte novaj

периода Эсп. исторіи, работавшихъ подъ непосредственнымъ вліяніемъ д-ра Заменгофа и слѣдовавшихъ его стилю. Мы знаемъ, что часто новые эсперантисты не совсѣмъ безукоризненно владѣютъ языкомъ, что, конечно, приноситъ большой вредъ дѣлу, и поэтому вполне естественнымъ является слѣдующее заявленіе составителя „Fund. Krest.“, совѣтовавшего внимательное чтеніе этого сборника всякому эсперантисту: „Но особенно внимательное и неоднократное прочтеніе этой книги я рекомендую тѣмъ, кто желаетъ издавать сочиненія на Эсперанто“.

Своей цѣли „Fundamenta Krestomatio“ удовлетворяетъ вполне. Строго проверенный текстъ является, дѣйствительно, образцомъ Эсп. литературнаго языка, точнаго, правильнаго, отдѣланнаго... По этой книгѣ можно и слѣдуетъ учиться яз. Эсперанто на практикѣ тѣмъ, кто изучилъ грамматику языка и желаетъ усвоить какъ слѣдуетъ правильное употребленіе языка.

Но помимо этого, „Основная Хрестоматія“ д-ра Заменгофа, въ которой собраны лучшіе образцы Эсп. литературы, можетъ служить лучшимъ сборникомъ для чтенія. Кромѣ нѣсколькихъ упражненій въ чтеніи, книга (458 стр.) содержитъ массу рассказовъ, легендъ, анекдотовъ, научныхъ замѣтокъ и статей изъ первыхъ журналовъ „Esperantisto“, „Lingvo Internacia“, лучшіе перлы Эсп. поэзіи (цѣлкомъ изв. „Liro“ г. Грабовскаго) и статьи объ Эсперанто д-ра Заменгофа, Л. Ейнштейна и великолѣпную большую статью г. Л. де-Воффрона „Сущность и будущее идеи междунаціональнаго языка“. Интересное содержаніе даетъ этой прекрасной въ стилистическомъ отношеніи книгѣ право быть настольной для каждого эсперантиста.

— к о .

A. Puškin. „Mocart kaj Saljeri“. Dramaj scenoj. Tradukis V.s. Lojko. 1905. Paris, Fresa Esp. S-to. Ц. 10 коп. (съ пересылкой 12 коп.). Выписывать можно черезъ О-во „Эсперо“.

Переводъ „Моцарта и Сальери“, сдѣланный въ стихахъ извѣстнымъ знаткомъ эспер. языка г. Всеv. Лойко, представляетъ изъ себя цѣнный вкладъ въ переводную эсперантскую литературу, отличающійся обыч-

эсперантистoj не tute senproĉe posedas lingvon, kio, certe, portas grandan malutilon al afero, kaj tial tute natura estas jena diro de verkinto de „Fund. Krest.“, konsilinta atentan legadon de tiu ĉi libro al ĉiu esperantisto: „sed precipe atentan kaj kelkfojan trailegon de tiu ĉi libro mi rekomendas al tiuj, kiuj deziras eldoni verkojn en Esperanto“.

Sian celon „Fundamenta Krestomatio“ kontentigas plene. Severe revidita teksto estas, efektive, modelo de Esp. literatura lingvo, preciza, regula, prilaborita... Laŭ tiu ĉi libro povas kaj devas ellerni lingvon Esperanto praktike tiuj, kiuj ellernis gramatikon de lingvo kaj deziras sciigi dece regulan uzadon de lingvo.

Sed krom tio ĉi, „Fundamenta Krestomatio“ de d-ro Zamenhof, en kiu estas kolektitaj plej bonaj modeloj de Esp. literaturo, povas servi kiel plej bona kolektilibro por legado. Krom kelkaj ekzercoj en legado, libro (458 paĝoj) enhavas mason da rakontoj, legendoj, anekdotoj, sciencaj notoj kaj artikoloj el unuaj ĵurnaloj „Esperantisto“, „Lingvo Internacia“, plej bonajn perlojn de Esp. poezio (tutan konatan „Liro“-n de S-ro Grabowski) kaj artikolojn pri Esperanto de d-ro Zamenhof, de L. Einstein kaj belegan grandan artikolon de S-ro L. de-Beaufort „Esenco kaj estonteco de la ideo de lingvo internacia“. Interesa enhavo donas al tiu ĉi bela en stila rilato libro rajton esti surtabla por ĉiu esperantisto.

— к о .

A. Puškin. „Mocart kaj Saljeri“. Dramaj scenoj. Tradukis V.s. Lojko. 1905. Paris. Fresa Esp. S-to. K. 10 kop.=25 cent. (kun transsendo 12 kop.=30 cent.). Ricevadi oni povas el S-to „Espero“.

Traduko de „Mocart kaj Saljeri“, farita per versoj de konata spertule en esper. lingvo S-ro Vsev. Lojko, prezentas per si ŝatindan enporton en tradukan esperantan literaturon, elmontrigante per kutimaj ecoj, apartenantaj

ными качествами, свойственными г. Лойко, именно точностью, близостью къ подлиннику и звучностью стиха. Несомненно, что книга эта встрѣтитъ самый радушный пріемъ у друзей Эсперанто. Изданіе изящное и недорогое по цѣнѣ.

A. A.

„Сравнительная русско - польско - французско - нѣмецкая Фразеологія“. Выпускъ 1. Буквы А—Б. Составилъ М. Ф. Заменгофъ. Изд. 2-е. 1905. Ц. 50 коп. выпускъ.

„Proverbaro Esperanta“ — приложение къ сравнительной русско-польско-французско-нѣмецкой фразеологіи на международномъ языкѣ Эсперанто. — Выпускъ 1. Буквы А—Б. Составилъ М. Ф. Заменгофъ. 1905. Варшава. Ц. 20 коп. выпускъ.

Передъ нами лежитъ начало 2-го изданія труда по сравнительному языкознанію, авторомъ котораго является отецъ автора Эсперанто г. М. Ф. Заменгофъ. Почтенный филологъ выпустилъ 1-ю тетрадь сборника пословицъ, изреченій и поговорокъ на 4-хъ языкахъ, имѣя въ виду, что такая сравнительная фразеслогія „можетъ считаться самымъ надежнымъ пособіемъ, какъ къ филологическому изученію живого разговорнаго языка, такъ и къ ознакомленію съ духомъ и характеромъ каждой изъ данныхъ націй“. Недаромъ говорится, что „пословица—мудрость народная“. Подобная работа представляеть огромныя трудности и требуетъ большой работы, опытности и „филологическаго чутья“, но авторъ безупречно выполнилъ свою задачу. Очень содержательный трудъ, интересный не для однихъ специалистовъ. признанъ — необходимымъ пособіемъ для ознакомленія съ внутреннею, такъ сказать духовною, жизнью языковъ—официальнымъ органомъ: именно Учен. Ком. М. Н. Пр. рекомендоваль его для фундаментальныхъ и ученическихъ библиотекъ Гимназій.

Въ дополненіе къ этому же выпуску „Ср. Фраз.“ г. М. Ф. Заменгофъ составилъ параллельное собраніе пословицъ и народныхъ изреченій на языкѣ своего гениальнаго сына, на Эсперанто („Proverbaro Esperanta“). Этотъ сборникъ представляетъ особенный интересъ для насъ, эсперантистовъ, такъ какъ онъ естественно по-

алъ S-ro Lojko, nome per precizeco, proksimeco al originalo kaj sonoreco de verso. Sendube, ke libro tiu ĉi renkontos plej bonan akcepton ĉe amikoj de Esperanto. Eldono estas bela kaj malkara en kosto.

A. A.

„Kompara rusa-pola-franca-germana frazeologie“. Kajero 1. Literoj А—В Verkis M. F. Zamenhof. Eldono 2-a. 1905. Varsovio. K. 1 fr. 25 c. por ĉiu kajero.

„Proverbaro Esperanta“—aldono al la verko „Frazeologio rusa-pola-franca-germana“. Kajero 1. Literoj А—В. Verkis M. F. Zamenhof. 1905. Varsovio. K. 50 cent. por ĉiu kajero.

Antaŭ ni kuŝas komenco de 2-a eldono de laboraĵo pri kompara lingvoscienco, kies aŭtoro estas patro de aŭtoro de Esperanto S-ro M. F. Zamenhof. Estimata filologiisto eldonis 1-an kajeron de kolekto de proverboj, sentencoj kaj diraĵoj en 4 lingvoj, konfesante, ke tia kompara frazeologio „povas esti opiniata kiel plej taŭga helpanto, kiel por filologia ellernado de viva parola lingvo, tiel ankaŭ por konatiĝo kun spirito kaj karaktero de ĉiu el donitaj nacioj“. Nevane oni diras, ke „proverbo estas prudento popola“. Simila laboraĵo prezentas grandegajn malfacilaĵojn kaj postulas grandan laboradon, spertecon kaj „filologian akrosentecon“, sed aŭtoro senripoĉe plenumis sian problemon Tre multenhava laboraĵo, interesa ne por solaj specialistoj, estas konfesita—kiel necesa helpanto por konatiĝo kun interna, se tiel diri spirita, vivo de lingvoj—de oficiala organo: nome Instr. Komit. de Min. de Popola Klerigado rekomendis ĝin por fundamentaj kaj lernantaj bibliotekoj de Gimnazioj.

Kiel aldonon al tiu ĉi sama kajero de „Komp. Fraz.“ S-ro M. F. Zamenhof verkis paralelan kolekton de proverboj kaj popularaj sentencoj en lingvo de sia genia filo, en Esperanto („Proverbaro Esperanta“). Tiu ĉi kolekto prezentas apartan intereson por ni, esperantistoj, ĉar ĝi nature helpas al pliĉiĝo de nia Esp. literatura kaj parola lingvo, pli-

могаеть обогащенію нашего Эсп. литературнаго и разговорнаго языка, облегчаеть трудности перевода на Эсперанто национальных лингвистических особенностей и, въ свою очередь, служить средствомъ къ проникновенію въ духъ языковъ. Счастливой мысли почтеннаго составителя обратиться и къ международному языку въ дѣлѣ сравнительнаго языкознанія мы можемъ только пожелать успѣха въ дальнѣйшемъ осуществленіи.

Вс. Л.

„Espero Pacifista“, ежемѣсячный журналъ, посвященный идеѣ мира. Red.—г. Gaston Moch, Paris (France), 16 avenue de la Grande Armée. Подп. цѣна 2 руб. въ годъ (временно).

Лучшимъ путемъ въ распространеніи Эсперанто слѣдуетъ признать путь практическій, когда люди определенной профессіи, приверженцы известной идеи и т. п. объединяются на своей общей почвѣ и пользуются Эсперанто для своихъ цѣлей. Такія явленія міровой культуры, какъ международная наука, торговля и др. суть первая и самая большія области, настоящій успѣхъ Эсперанто въ которыхъ наиболѣе важенъ. Но и во всякой частной области интернаціональной жизни успѣхъ Эсперанто и употребленіе его на практикѣ имѣетъ первостепенное значеніе. Когда языкомъ Эсперанто начинаютъ пользоваться для практическихъ цѣлей какого-нибудь движенія, какой-нибудь идеи, какого-нибудь матеріальнаго или идейнаго предпріятія международного характера, это значитъ, что Эсперанто — дѣйствительно жизненное явленіе, что онъ нуженъ для международной жизни, что онъ существуетъ въ дѣйствительности, и что слѣдовательно, онъ — на пути къ побѣдѣ. Мы знаемъ международный журналъ для католиковъ всѣхъ странъ „Espero Katolika“, мы знаемъ журналъ для слѣпыхъ (по системѣ Braille) „Esperanta Ligilo“, мы знаемъ „Internacia Scienca Revuo“, журналъ науки, мы знаемъ, что на ближайшей очереди стоитъ изданіе международнаго медицинскаго журнала на Эсперанто, мы слышали, что поднимается вопросъ объ изданіи на Эсперанто органа международного социализма, что признается желательнымъ и изданіе органа,

faciligas malfacilajn de tradukado en Esperanton de naciaj lingvaj apartecoj kaj, siavice, servas kiel ilo por penetro en spirito de lingvoj. Al feliĉa ideo de estimata verkinto sin turni ankaŭ al internacia lingvo en afero de kompara lingvoscienco ni povas nur deziri sukceson en plua efektivigado.

Vs. L.

„Espero Pacifista“, ĉiunmonata ĵurnalo, dediĉita al ideo de paco. Red.—S-ro Gaston Moch, Paris (France), 16 avenue de la Grande Armée. Abona kosto 5 fr. por jaro (provizore).

Kiel plej bonan vojon en disvastigado de Esperanto oni devas opinii vojon praktikan, kiam homoj de certa profesio, adeptoj de certa ideo k. t. p. unuiĝas sur sia komuna fundamento kaj uzas Esperanton por siaj celoj. Tiaj fenomenoj de tutmonda kulturo, kiel internacia scienco, komerco k. al. estas unuj kaj plej grandaj regionoj, vera sukceso de Esperanto en kiuj estas plej grava. Sed ankaŭ en ĉiu privata regiono de internacia vivo sukceso de Esperanto kaj uzado de ĝi en praktiko havas unuagradan signifon. Kiam lingvon Esperanton oni komencas uzadi por praktikaj celoj de ia movado, de ia ideo, de ia materiala aŭ ideoa entrepreno de internacia karaktero, tio ĉi signifas, ke Esperanto estas efektive viva fenomeno, ke li estas neceso por internacia vivo, ke ĝi ekzistas en efektiveco, kaj ke, sekve, ĝi estas sur vojo al venko. Ni konas internacian ĵurnalon por katolikoj de ĉiuj landoj „Espero Katolika“, ni konas ĵurnalon por blinduloj (laŭ sistemo de Braille) „Esperanta Ligilo“, ni konas „Internacia Scienca Revuo“, ĵurnalon de scienco, ni scias, ke en plej proksima vico staras eldonado de internacia medicina ĵurnalo en Esperanto, ni aŭdis, ke estas levata demando pri eldonado en Esperanto de organo de internacia socialismo, ke oni konfesas dezirinda ankaŭ eldonadon de organo, dediĉita al feminismo, k. cet., kaj ni efektive scias, ke ĉiuj tiuj ĉi eldonoj havas, krom celo de propagando de Esperanto, siajn specialajn celojn, siajn senperajn praktikajn problemojn, ke en ili Esperanto estas jam ne celo, sed rimedo, t. e. tio, pro kio

посвященного феминизму и пр., и мы действительно знаем, что все эти издания имеют, кроме цели пропаганды Эсперанто, свои специальные цели, свои непосредственные практические задачи, что во них Эсперанто есть уже не цель, но средство, т. е. то, ради чего оно и создано. Вот почему мы с радостью приветствуем новый журнал „*Espero Pacifista*“, пропагандирующий идею международного мира и являющийся участником огромного мирного движения (пацифизма), процветающего на Западе. Основатели этого журнала, органа „*Эсперантского О-ва Мира*“, г-г. Г. Мокш и Габриэль Шавэ (Gabriel Chavet)—оба известные эсперантисты и члены международных конгрессов мира. Пропаганда мира посредством Эсперанто и пропаганда Эсперанто употреблением его для мирного движения—такова их цель. Толстые книжки №№ 1 и 2 „*Esper. Pacifista*“ содержат статьи о мирном движении, о международных отношениях, о международном праву, о нейтралитете, о финансовом нейтралитете во время войны (ст. г. Chavet в № 2) и пр., обширную хронику движения, отчеты о конгрессах, сведения о конгрессе мира в Люцерне в сент. 1905 г., где гг. Мокш и Шавэ выступили с успешной пропагандой Эсперанто и пр. Редакция „*Есп. Рас.*“ намерена развить широкую издательскую деятельность, посвященную мирному движению. С внешней стороны журнал издается прекрасно, солидными и изящными книжками.

Знаменосецъ.

ĝi estas kreita. Ien kial ni kun ĝojo salutas novan ĵurnalon „*Espero Pacifista*“, propagandantan ideon de internacia paco kaj estantan partoprenanto en grandega paca movado (pacifismo), floranta en Okcidento. Fondintoj de tiu ĉi ĵurnalo, organo de „*Esperanta S-to por Paco*“, S-roj G. Moch kaj Gabriel Chavet—ambaŭ estas konataj esperantistoj kaj membroj de internaciaj kongresoj de paco. Propagando de paco per Esperanto kaj propagando de Esperanto per uzado de ĝi por paca movado—tia estas ilia celo. Dikaj libretoj de №№ 1 kaj 2 de „*Esp. Pacifista*“ enhavas artikolojn pri paca movado, pri internaciaj rilatoj, pri internacia rajto, pri neŭtraleco, pri financa neŭtraleco dum milito (art. de S-ro Chavet en № 2) kaj cet., vastan kronikon de movado, raportojn pri kongresoj, informojn pri kongreso de paco en Lucerno en sept. 1905, kie S-roj Moch kaj Chavet aperis kun prospera propagando de Esperanto kaj cet. Redakcio de „*Esp. Pac.*“ intencas disvolvi vastan eldonan agadon, dediĉitan al paca movado. De ekstera flanko ĵurnalo estas eldonata bele, per solidaj kaj belaj libretoj.

Standardisto.

Théophile Cart. „*Esperanto Notions élémentaires et exercices de conversation*“. 1905. Paris, Presa Esperantista Societo. Kosto 25 cet. (=10 kop.), por profito de blinduloj.

Malgranda libreto de S-ro Cart, kompreneble, tute ne bezonas ian rekomendon, ĉar aŭtoro de ĝi estas aŭtoro de plej eminentaj Esperantaj lernolibroj, kursoj kaj aliaj utilaj verkoj (kiuj el franca lingvo estas tradukitaj en preskaŭ ĉiujn lingvojn), ekz., „*Premières Leçons d'Esperanto*“, „*L'Esperanto en dix leçons*“, „*Une Heure d'Esperanto*“, „*Esperanta Versfarado*“, „*Vortaro fr.-esp. kaj esp.-fr.*“ k. al. S-ro Cart, nekomparebla instruanto de Esperanto, scias en tre mallonga (kio estas aparte inda), sed samtempe plena kaj sistema formo verki tutan kurson, kiu tute sufiĉas por ellerni Esperanton. Sur 16 paĝoj de franca broŝureto (kiu, ni ne dubas, baldaŭ aperos en diversaj tradukoj) estas montritaj ĉiuj reguloj gramatikaj, multo da bonegaj ekzercoj k. cet. Ni devas aparte noti, ke aŭtoro tre insiste parolas kun multaj ekzemploj pri akcento tonika, ĉar al francoj, kiuj en sia lingvo kutimis uzi akcenton sur lasta silabo de ĉiu vorto, oni devas ĉiam klare montri, ke Esperanto ĉiam havas akcentojn sur antaŭlastaj silaboj. Tre imitinde estas, ke S-ro Cart tiom insiste parolas pri tio ĉi, ke en antaŭparolo li eĉ petas de legantoj „pardonon pro lia insisteco pri akcento tonika“.

Standardisto.

„Kongresa libro“ de Paul Boulet, kun aldonoj. 1905, Boulogne-sur-Mer. k. 80 kop. (=2 fr.) por tuta kolekto de kongresajoj. Oni povas aĉeti ĉe S-to „Espero“.

Luksa, superinta ĉiujn esperojn, festo de Esperantistoj, 1-a Universala kongreso de Esperanto, estinta dum aŭtuno ĵus pasinta en franca Boulogne-sur-Mer, estis, kiel diris nia majstro, plej grava momento en ĝisnuna historio de Esperanto kaj ĝia movado. Kaj tia brila horo de Esperantismo ne devas, kompreneble, esti forgesata. Por doni al esperantistoj, partoprenintaj en kongreso aŭ ne, memorigilon pri ĝi, Boulogne'a Grupo Esp. kunmetis kolekton de eldonoj kongresaj. Plej grava en ĝi estas „Kongresa Libro“, verkita de S-ro Boulet. Tie ĉi leganto trovos historian skizon pri Boulogne-sur-Mer kaj grandan detalan priskribon de Boulogne'aj rimarkindaj lokoj, konstruoj, institutoj, preĝejoj, ĝardenoj, marbordaj lokoj, ĉirkaŭaĵoj de Boulogne kun belaj ilustraĵoj preskaŭ sur ĉiu paĝo. Ankaŭ portreton de d-ro Zamenhof kaj fotografajn de membroj de Boul. Grupo enhavas libro. Dua parto de „Kongresa libro“ estas vasta franc-esperanta Frazlibro, kun kies helpo oni povis senti sin tute senĝene en fremda urbo kaj lando. Krom diversaj informoj, utilaj entute al turisto, al libro estas aldonita plano de kongresa urbo. Kongresanoj trovis en tiu ĉi libro neanstataŭeblan gvidiston, personoj, kiuj ne estis en Boulogne, havas interesan verkon, konatigantan kun bela franca urbo de nun „historia“ por nia afero.

En aliaj partoj de kolekto estas „Kongresaj projektoj“, proponitaj al Kongreso kaj traktantaj gravajn temojn, inter kiuj temon pri organizacio de Esperantistoj, poste nomaro de kongresanoj laŭ iliaj landoj, detala afiŝo-programo de ĉiuj tagoj de Kongreso kaj sim.

L. Zamenhof. „Fundamento de Esperanto“. 1905. Paris, Hachette et Cie. Стр. 178. Цѣна 1 р. 20 к. Выписывать можно черезъ О-во „Эсперо“.

Признавая, что для сохраненія единства и, следовательно, самой жизни Эсперанто необходимо дать основную книгу, въ которой никто не можетъ измѣнить хотя бы одно самое маленькое правило или слово, авторъ Эсперанто издалъ „Fundamento de Esperanto“, состоящее изъ основной въ 16 правилъ грамматики на 5 языкахъ (французскомъ, английскомъ, нѣмецкомъ, русскомъ, польскомъ), полного „ekzercaĝo“ и „Универсального Словаря“ на 5 языкахъ. Въ своемъ предисловіи д-ръ Заменгофъ говоритъ очень подробно и доказательно о свободѣ совершенствованія Эсперанто естественнымъ путемъ, какъ въ национальныхъ языкахъ, посредствомъ литературы, но не произвольно по желанію отдельныхъ лицъ. Въ п. 4 печатаемой въ этомъ № „Rusl. Esp.“ „Декларации д-ра Заменгофа“ можно прочесть то же о „Fund. de Esp.“, какъ о единственномъ обязательномъ для всѣхъ Эсперантскомъ сочиненіи, что д-ръ Заменгофъ говоритъ и въ предисловіи къ „Fund. de Esp.“: оно „должно находиться въ рукахъ всякаго хорошаго эсперантиста, въ качествѣ руково-

L. Zamenhof. „Fundamento de Esperanto“. 1905. Paris, Hachette et Cie. Pp. 178. Kosto 3 frank. Oni povas aĉeti ĉe S-to „Espero“.

Konfesante, ke por gardo de unueco kaj, sekve, de vivo mem de Esperanto estas necese doni fundamentan libron, en kiu neniu povas ŝanĝi eĉ unu plej malgrandan reguleton aŭ vorton, aŭtoro de Esperanto eldonis „Fundamenton de Esperanto“, kiu konsistas el ĉefa fundamenta 16-regula gramatiko en 5 lingvoj (franca, angla, germana, rusa, pola), plena „ekzercaĝo“ kaj „Universala Vortaro“ en 5 lingvoj. En sia antaŭparolo d-ro Zamenhof diras tre detale kaj argumente pri libereco de perfektigado de Esperanto per natura vojo kiel en naciaj lingvoj, per literaturo, sed ne per arbitra pro volo de apartaj personoj. En p. 4 de presata en tiu ĉi № de „Rusl. Esp.“ „Deklaracio de d-ro Zamenhof“ oni legos tion saman pri „Fund. de Esp.“, kiel sola de vigi por ĉiuj verko Esperanto, kion d-ro Zamenhof diras en antaŭparolo al „Fund. de Esp.“: ĝi „devas troviĝi en la manoj de ĉiu bona esperantisto, kiel konstanta gvida dokumento“, sole oficiala en Esperanto.

дышаго документа", единственнаго офици-
ального въ Эсперанто.

Издано это „Fundamento de Esperanto“
такъ, какъ слѣдуетъ издавать важныя сочи-
ненія, т. е. превосходно, безъ всякихъ оши-
бокъ, на хорошей бумагѣ и въ прочномъ и
простомъ, но истинно художественномъ
переплетѣ.

Antaŭa.

Eldonita estas tiu ĉi „Fundamento de Espe-
ranto“ tiel, kiel oni devas eldonadi gravajn
verkojn, t. e. belege, sen iaj eraroj, sur bona
papero kaj sub fortika kaj simpla, sed vere
artista bindaĵo.

Antaŭa.

„La vokala muziko de la Esperanto“, Kolekto de romanoj kun tekstoj en la lingvo
Internacia. 1) A. Fjodorov—Pino de Heine, trad. de L. Zamenhof, k. 40 kop. 2) F. de-Ménil—En sonĝo de Heine, trad. de L. Zamenhof, k. 40 kop., 3) F. de-Ménil—Almozpeto
(Agaslero) de Karlo Bourlet, k. 60 kop., 4) J. Pomerancev—serenado de Fet, trad. de A. Fjo-
dorov, k. 40 kop., 5) F. Chopin—Bakĥfesteno, trad. de A. Fjodorov, k. 25 kop.

Dank' al fervoraj samideanoj S-roj A. Fjodorov (Rusujo) kaj F. de-Ménil (Francujo)
esperantistoj-muzikantoj kaj kantantoj havas albumon de belaj muzikaj verkoj, parte kreitaj de
esper. aŭtoroj, parte akompanigitaj per tekstoj esperantigitaj. Ĉiu konsentos kune kun ni, ke
Esperanto, kiu estas tiel simila al melodia itala lingvo—lingvo de muziko, estas ŝatinda lingvo
por muzikaj tekstoj, por kantado. Esperantaj tradukoj de tekstoj estas bonaj: ilin faris nia
majstro S-ro Zamenhof, konata S-ro Karlo Bourlet kaj S-ro Fjodorov, havanto de ritmea,
gracia kaj glata verso. Ankaŭ pri elekto de muzikaj temoj ni povas nenion diri krom laŭdo.

Malvera fundamento de nuntempa lernejo.

Cejunularo per obstrukcioj elmontradas sian malplezuron al nuna stato de lerneja
instruado *). Oni pensas ordinare, ke radiko de malkontenteco kaŝiĝas en malĝoja stato de
l'vivo, kiel interne de lernejoj mem, tiel ankaŭ ekster ili. Vere, se oni ŝanĝos ĉirkaŭajn ordojn
en liberan direkton, akraj aperaĵoj de malplezuro foriĝos, sed malkontenteco mem restos kaj
movajo daŭros. Ĝi daŭros, kreskos, disvastiĝos kaj fine ĉirkaŭprenos preskaŭ ĉiujn lernantojn
en la mondo. Tio ĉi nepre okazos, ĉar fundamento de nuna lerneja instruado kaj edukeco
estas malvera. Por klarigi mian personon, mi altiros atenton de leganto al tempo de nia
lerneja naskiĝo. En tiama malluma, mezcentjara tempo, kiam, vekigita per suferoj Eŭropa
penso serĉis eliron el ĉirkaŭa malsciaĵo, oni instinktive zorgis nur pri ekkoiekto de scioj.
Celo de lernejo estis: armiligi, kiel eble plej multajn, homojn por sciencaj almilitatoj.

Vera scienca batalisto devas tute sin oferi por la afero. Li povas ne scii ordinaran
vivon de siaj samregnanoj:—kion li povus ĉerpi el ĝi? Popolo suferas, sed ĉu li trovas
rimedon por helpi al ĝi? Ne! Antaŭ ĉio preni kiel eble plej multe da scioj! Ili mem montrons
kiel ŝanĝi vivon. Tial lernejo donadis, kaj ĝis nun donas al siaj zorgatoj, nur pretigaĵon por
tia aŭ alia scienca laboro. Nur tre malmultaj geniaj kaj talentaj kapoj povas kun utilo sekvi
laŭ scienca vojo kaj nur por ili laboras lernejo.

Ĝis antaŭnelonga tempo, oni ne tro sentis perdiĝon por la vivo de plej granda parto
el lernantoj, ĉar meritoj de veraj scienculoj, kiuj konstruadis nuntempan sanktejon de scienco,
estis tiel grandaj, tiel brilis, tiel blindigis okulojn, ke oni facile ne rimarkadis multenombrian
nulaĵon, kiu ankaŭ eliradis el lernejo. Oni nur penadis, ke tiu ĉi senutila amaso ne konsistu

*). Lastaj momentoj en vivo de studentaro de rusaj altaj lernejoj sufiĉe montris, ke esenco kaj kaŭzo
de malkontenteco kaj obstrukcioj estas, tamen, preskaŭ sole politika. Kompreneble, stato de niaj lernejoj
estas malbonega, sed ne sole tio ĉi ekscitas rusan societon en vido de studentaro.

el laborista klaso por ne fortiri ĝin de utila manlaboro, kaj kun tia celo oni ĉiam baradis lernejojn de tiu klaso, aŭ per alta pago, aŭ per specialaj privilegioj por nobeloj *). Bedaŭrinde tia ĉi privilegiita-nulafaro, sciante nek vivon, nek scienccon, formis el si fortikan barilon inter unu kaj alia.

Dank'al ĉi tiu barilo nuntempa vivo suferas ankoraŭ pli multe, ol pli frua.

Scienco floras; en ĝi troviĝas multaj sanigiloj por malsana vivo, sed regnestra barilo, formita el nulaĵoj ne povas, ne scias, kaj ne volas pro timo, ilin utiligi.

Necese estas ekkrei aliajn homojn.

Homojn, kiuj sciis malfalsan manlaboron, kaj pertio ĉiujn malĝojojn de l'vivo, kaj estus samtempe plene lumigitaj per forta scienca lumo.

Por atingi tian celon, ni devas tute ŝanĝi fundamenton de niaj lernejoj.

Manlaboro—jen estas la ŝtono, kiun forigis konstruistoj kaj kiu estos kapo de angulo!

Terlaborado estas plej grava afero de homaro,—jen pro kio mi fondus mezlernejan instruadon sur ĝi.

Kun tia celo, mezaj lernejoj devus lokiĝi en vilaĝoj, en mezo de kampoj kaj arbaroj, havante en sia posedo plenan agronomian maŝinon, en kiu lernantoj laborus sub gvidado de spertaj instruistoj.

Dum vintraj monatoj oni alvokus scienccon por lumigi someran laboron.

Matematiko, Fiziko, Ĥemio, Natursciencoj, Nacia kaj Internacia lingvo—jen estas objektoj por vintra instruado.

Mi ekmemorigas al leganto, ke internacia lingvo, forigante de lernejo alinaciajn lingvojn, per tio donos tempon por pli bona instruado de aliaj sciencoj.

Universitatoj, sendube, restus en urboj.

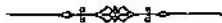
Ili krom daŭrigo de natura instruado, donus ankaŭ malavare ĉerpi al lernantoj el socialaj sciencoj **).

Instruado daŭrus jare nur ses monatojn, kaj dum resta jarduono, studentoj laborus en diversaj fabrikoj, metiejoj, kaj similaĵoj, kiel simplaj laboristoj kaj en mezo de laboristoj. Lastan jaron de universitata vivo studentoj vojaĝus laŭ patruja lando, kaj ellernante ĝin, penadus alveni al popolo kun helpo per siaj scioj kaj fortoj. Homo, pasinta similan lernejon, timos nenion! Li scios kaj amos manlabori. Li havos scienccon en sia posedo. Sekve—li neniam pereos.

Ne, li ne sole ne pereos, sed, krom tio, savos multajn aliajn! Ju pli estos dasimilaj homoj, des pli bone iros nia vivo. Scienco kiel larĝa rivero enfluados en vivon kaj fine komplete kunfluos kun ĝi. Nun vi vidas, leganto, kie troviĝas radiko de nia malplezuro. Ni envias al estontaj feliĉuloj, kaj ni deziras, ke niaj plej proksimaj idoj povu esti en iliaj vicoj.

Maitrankvila mansto.

(Ŝuvalovo apud St.-Peterburgo).

Raporto pri kunsido de S-to „Espero“.

17 (30) de Sept. de 1905 j. estis ĝenerala kunsido de membroj de S-to „Espero“. Ĉeestis postulata de Regularo leĝa nombro de membroj. S-ro prof. A. Dombrovski rifuzis de ofico de prezidanto de S-to kaj s-ro d-ro A. Asnes—de ofico de sekretario. Ĉar tuta ĉeestantaro unuvoĉe

*) Sendube, aŭtoro tie ĉi parolas precipe pri rusaj lernejoj, ĉar en liberaj landoj de Okc. Eŭropo kaj Ameriko nun afero de popola klerigo estas aranĝita sufiĉe demokratieme.—

**) Sed Historio, Literaturo k. sim., sendube, devos resti en mezaj lernejoj, ĉar, se nun oni trouzas skolastikan kvazaŭon de scienco, en estontaj lernejoj oni ankaŭ ne devos trouzi manlaboradon kaj aplikatajn sciencojn ĉe malhelpo al ĥumanitara klerigado kaj edukado. Na estas necese aldiri, ke socialaj kaj ĥumanitara sciencoj devos esti instruataj ne tie, kiel ĝi estas en nuna lernejo.

petis s-ron Dombrovski, ke li restu prezidanto, s-ro Dombrovski esprimis konsenton pri tiu ĉi komuna deziro. Poste oni komencis elekton de novaj membroj de komitato de S-to; antaŭ elekto S-ro prezidanto parolis al ĉeestanta membraro, ke novaj komitatanoj devos serioze laboradi por ĉiam kreskanta Esperanta afero kaj por disvolviganta agado de S-to „Espero“: elektitaj estis s-roj Asnes, Radvan-Ripinski, Valkov, Vejsbrut kaj Vinnicki.

Kunsido decidis esprimi al s-ro Radvan-Ripinski dankon pro lia energia kaj laborema partoprenado en ĵurnalo de S-to „Ruslanda Esperantisto“.

En sama kunsido s-ro Rogačov-Antonov estis elektita en nombron de honoraj membroj de Societo.

Resumo de protokoloj de kunsidoj de Komitato de S-to „Espero“.

1) 26 Sept. 1905:

a) Laŭ propono de prezidanto s-ro Dombrovski el nombro de membroj de Komitato estis elektita vicprezidanto, kiu povus anstataŭadi en bezonaj okazoj prezidanton; por tiu ĉi ofico estis elektita s-ro d-ro Asnes;

b) Por ofico de sekretario de S-to estis elektita, anstataŭ s-ro Asnes, s-ro Radvan-Ripinski. S-ro Asnes estis reelektita kiel kasisto de S-to;

c) Por ofico de bibliotekisto de S-to estis elektita s-ro Valkov kaj lia helpanto -- s-ro Eggert;

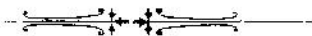
ĉ) Estis decidite elekti specialan redakcian komision, enirontan en komitaton en ĉiuj okazoj de ekapero de demandoj, tuŝantaj kiel eldonatan de S-to ĵurnalon „Ruslanda Esperantisto“, tiel aliajn eldonojn de S-to. Oni decidis: inviti s-rojn Vs. Lojko, Pučkovski, Ostanjevič, kaj ankaŭ permesi al redakcia komision invitadi ĉiujn personojn, kiuj povas esti utilaj aŭ per senpera partoprenado, aŭ per konsiloj. En redakcian komision eniras tuta komitato de S-to.

2) 9 Okt. 1905:

a) Sekretario de S-to raportis al komitato pri ricevo de petskribo de Vilnaj esperantistoj pri malfermo en Vilno de filio de S-to „Espero“; komitato decidis kontentigi peton de Vilnaj esperantistoj,

b) Estis detale pridiskutata demando pri partoprenado en ĵurnalo „Rusl. Esp.“ de filioj de S-to, kaj oni decidis post aŭskulto de opinio de membroj de filio en Ŝuvalovo, ĉeestintaj en kunsido, kaj de ĉiuj aliaj filioj, al kiuj estos sendita speciala ĉirkulero, prokrasti decidon ĝis estonta plivastigo de eldono;

c) Oni decidis permesi al Ŝuvalov'a filio havi en redakcia komision sian reprezentanton.

Novaj membroj de St. Peterburga S-to Espero.

(daŭrigo)

Ruslando: — Bajram-Ali, N Studenov; Ĉelabinsk, V. Ŝmurlo; Ĉita, V. Babin, J. Kolbin; Kaŝira, S. Voronkov; Mitava, F. Ekkus; Moskva, R. Mencil; Odessa, M. Ambroz; Podlesje, F. Barcicki; Revel, T. Ounapu; Sevastopol, K. Latunin; St. Peterburg, J. Aŝešov, L. Berzina, V. Lojko, V. Vinnicki-de-Hujd; Tomsk, V. Ignatov; Vladivostok, M. Pletnev; Zaporofje-Kamenskoje, S. Januŝevič.

Komitato.

Praseraro. En la № 3--4, en la nomaro de membroj, en ĵasinoskij Rudnik anstataŭ vera Kuklinskij, presita erare Kiklinskij.

Nomaro de rusa, alilanda kaj originala literaturo en Esperanto.

(daŭrigo)

- Jamin. J. Nia arbo (Belg. Son. 1903 № 11).
(represo) (Svisa Espero 1903 № 3).
- Karlsten. H. Norda printempo (L. B. 1903 № 1).
- Kazi-Girej N. Anstataŭ feliĉeteno (L. J. 1896 № 3).
- Kofman. A. Esperanto kaj la rusoj (L'Esperantiste 1898 № 8—9).
La XIX jarcento kaj internacieco (The Esper. 1903 № 12).
- Kolovrat-Ĉervisk: G. Hiacinto kaj amo (Esp. Kat. 1903 № 7). Montenegro (Rondir. 1903 № 1,2). En
Peterburgo (Sumo Hispana 1905 № 2). Notoj pri hungara lingvo (Espero Katolika
1904 № 10).
- Krikortz G. Elektrecio aera kaj seksekvivo de P'virino (L. I. 1898 № 5).
- Kiracisto. En la vagonaro (L. I. 1905 № 3,4).
- Lambert D. Okazeto Venezia (The Esp. 1903 № 14).
- Langlet V. Ĉar malĝojon sekvas la ĝojo. (L. I. 1897 № 8—9).
Du blinduloj (L. I. 1898 № 10).
El Odeso ĝis Konstantinopolo (L. I. 1896 № 3).
- Laskin V. Bakalym (L. I. 1901 № 1).
- Lawrenc E. (inpresio, kiun faris je mi la parlamentejo. (The Esper. 1903 № 6).
Majtago (The Esper. 1903 № 7).
- Lav G. Bruselo (L. I. 1900 № 11).
- Lebedev. Nokto de Kuisto (L. I. 1900 № 9).
- Lemaire R. La arbaro de Fontainebleau (L'Esperantiste 1899 ald 12).
- Levitskij R. Norda Rusujo (La Esperantista 1903 № 3).
- Lopez. Kelkaj meksikanaj moroj (L. I. 1903 № 6).
- Malfeliĉulo J. En la arbaro (Rondir. 1902 № 3—4).
Pignesto (La Lumo 1902 № 7—8).
Rememoro (L. I. 1900 № 8).
- Mathews P. Mordanto tordita | № 2.
La naskiĝejo | The Esper. 1903 № 8.
- Mayer. Surprizanta | № 12.
- Menu de Menil. Hektoro Berlioz (L. I. 1903 № 12).
- Metcalf E. M. Nokto terura | № 3.
Sankta fajro | The Esper. 1903 № 8.
Viro verda | № 6.
- Meyer S. Malserioza kaj senpripensa (L'Esperantiste 1901 ald 24).
Pri la deveno kaj aliformiĝo de lingvaĵo (L. Esperantiste 1900, ald 20).
- Meyrick I. La ĉielaj pordoj | № 5,6.
- Mudie Bolingbroke. Bulonjo | The Esper. № 9.
Dovero | № 10.
- Ne-Koreano. El Koreujo (L. I. 1896 № 12).
- Nesciulo. Le ĉiela bluo (L. I. 1905 № 3).
- No. A. Kranioj (The Esper. 1904 № 13).
- No E. La okulo (L'Esperantiste 1902 ald. 36).
- Nordensvan M. Inter tomboj (L'Esperantiste 1901 ald. 23,24).
Kristnaska bulko (L'Esperantiste 1901 ald № 26).
- Nylen P. La sovaĝa popolo esperanta (L. I. 1898 № 11).
- Oxendorfi. C. Miaj paperamikoj (The Esper. 1904 № 11).
- Picard C. Rabia hundo (L'Esperantiste 1904 № 9).
- Plusnin A. Sur l'observa turo (L. I. 1902 № 8).

- Poljanskij S. Eksplodo (Belg. Son. 1903 № 11).
Kredo je l'civilizacio (Ĉes Esp. 1903 № 8).
Okazo aŭ mirindaĵo (La Lumo 1902 № 7-8).
Pro kio li ricevis ordenon (L. I. 1903 № 10).
Hina superstiĉo (Belg. Son. 1904 № 20).
- Postnikov F. Kvin tagoj en Finnujo (L'Esperantiste 1900 ald. II).
Sava armeo (L. I. 1904 № 7).
En Alpoj (Ĉes Esp. 1904. № 7-8-9).
- Privat E. En Alpoj (Ĉes Esp. 1904. № 7-8-9).
- Prohorović-Koĉmarenko. Radio de amo (L. I. 1898 № 2).
La frostita rozo (Rondir. 1904 № 5-6).
Du renkontiĝoj (L. I. 1900 № 10).
Mirinda pulvoro (L. I. 1901 № 9).
Revando (L. E. 1903 № 2).
Ŝerco (L. I. 1902 № 6,7).
- Ramier H. Kiel agas la „instruitaj bestoj“—(L. I. 1903 № 12).
- Rowe F. Nia lando (The Esper. № 13).
- Ŝčavinskij T. Melitopol (L'Esperantiste 1903 ald. 72).
- Sh. V. Japana Bonveno Societo (L. I. 1898 № 4).
Cituo. La lupo—knabo (The Esper. 1904 № 12).
En nordaj maroj (Ĉes. Esp. 1904 № 1-2-3).
- Simper. A. Li kaj ŝi (La Esp.—sto 1893 № 1).
- Skalski M. La libertempulo (The Esper. 1904 № 12).
- Solovjev M. El la vivo de esperantistoj (ap. eld.).
- Southcombe. Juĝataj bestoj (L. I. 1898 № 6 | 7).
- Stankeviĉ V. Memoras mi viajn klarajn brutigantajn okulojn (L. I. 1898 6-7).
- Sutkovoj M. Gottfried Wilhelm Leibnitz kaj lingvo tutmonda (L. I. 1896 № 4).
- Ŝirjaev J. Esperantaj sentencoj (K. I. 1896 № 4).
- Ŝ. S. Rakontaĵo marsejana (L. I. 1901 № 3).
- Ŝ. Tourette. Spritaĵoj (Meks. Lumt. 1904 № 6-7).
- Vargas A. Stepo (Belg. Son. 1904 № 22).
- Vejtcler A. Densigo kaj heligo de la negativaj kliseoj fotografaĵ (Int. Scienca Rev. 1904 № 3).
- Verks K. En la brikejo (ap. eld.).
- Wasniewski J. Felietono (La Esp.—sto 1894 № 3).
Letero de vojaĝanto (L. I. 1897 № 1).
Letero el vojaĝo (La Esp.—sto 1894 № 10).
- W. E. Sava skizeto | № 8.
Kimra skizeto | The Esper. 1904 № 13.
Kimra skizo | № 13.
Nia fraŭlino | № 9.
Simplanimulo | № 10.
Virino tute neinteresa | The Esper. 1904 № 11.
Komercesto kaj rabistoj | № 10.
- W. O. Kontrakto pri sukeroj en Berlino (Ant. Esp. 1903 № 2).
- Wood O. Nuna stato de l'aviado (Int. Scienc. Rev. 1904 № 3).
Fantazia revo kun praktika konkludo (L. I. 1896 № 10).
- Z. A. Pri Japanujo. (L. I. 1902 № 2).
- Zeidlitz O. Du mirrakontoj (ap. eld.).

P O E Z I O.

Agrell S.	Al la steio de l'vespero (L. I. 1899 № 8).
	Epigramoj (L. I. 1899 №№ 9, 10).
	Unua nego (L. I. 1903 № 1).
Amiko.	Al mi neniam plaĉis mez' (L. I. 1904 № 4-5).
	Alternativoj (" 1898 № 3).
	Aĉtuno (" 1895 prov. №).
	Cu estas ver' (" 1901 № 5).
	Disputo (" 1903 № 4).
	Dona Blanka (" 1901 № 6).
	Dulcino (" 1902 № 8).
	En Babileno (psalmo) (" 1904 № 4-5).
	Epigramo (" 1898 № 6-7).
	Espero (" 1898 № 6-7).
	Kantico de fraŭlino (" 1896 № 4).
	Konsiloj (" 1904 № 1).
	Kuzino, ne faru kaprican vizaĝon (" 1896 № 1).
	Kvarlino (" 1898 № 6-7).
	Libera homo (" 1901 № 6).
	Malpli kaj multpli (" 1896 № 4).
	Mi amegis (" 1901 № 6).
	Mi ekvidis ŝin (" " № 8).
	Mi estis partian' (" " № 9).
	Milito (" 1896 № 10-11).
	Mi pardonas al ŝiuj (" 1902 № 8).
	Mi senĝis (" " № 1).
	Mi volis kompari la karan (" 1901 № 9).
	Monda harmonio (" 1896 № 12).
	Nekrologo de Copernik (" 1902 № 8).
	Se vi, mia dolĉa (" 1901 № 8).
	Tamen (" 1904 № 3).
	Trioleto (" 1900 № 10-11).
	Turmentigado (" 1896 № 12).
	Alsendo (" 1905 № 4).
Aymonier.	Ĉagrenas la ter' (Liro de Esper.).
Belmont L.	Mortulo
Bicknell C.	Elmigrantoj (The Esper. 1904 № 12).
	Revĉeno al la montara patrujo (The Esper. 1904 № 12).
	Rozo kaj lekanteto (" " " № 11).
	Malgrandegulo (" " " № 13).
	Muŝof:ŝobirdoratokathundo (" " " № 14).

(daŭrigota).

AVIZETO. № 6 de „R. E.“ enhavos rakonton de Maksim Gorĵkij „Bolesĉjo“ en postmorta traduko de konata rusa esperantisto Iv. Seleznjov. Traduko estas liverita al Redakcio de S-ro W. Winnicki, nia komitatano.

Nantes.	2 r. du Gigaut D-ro A. Bossis.
Nantua.	Ain, Alexandre Pierron, inspecteur des Eaux et Forêts.
Nancy.	Meurthe-et-Moselle, 67 r. Isabey, Maurice Lagache.
Nice.	18 r. de la Buffa, Alfred Coste.
	22 r. Segurane, Escotfier.
	11 bd. Dubouchage, Spini.
Orleans.	126 r. d'Illers, Gaston Bordes, chez M. Cassot.
Paris.	156 r. St. Maur.—Pauline Lefort.
	72 r. de Martyrs—Rene Bricard.
	3 bis r. d'Athènes, Paul Chapelle.

(daŭrigota).

Nuna adreso de Vs. Lojko estas jena: St-Peterburgo, Peterburgskaja Storona, Cerkov-naja str., d. № 5 B, loĝ. 23.

Nuna adreso de S. Kolowrat-Cervinskij estas jena: Paris IV (France), 64 rue St-Louis.
 " " " E. Radvan-Ripinski. St.-Peterburgo, Ekateringofskij pr., d. 4 loĝ. 99.

Esperantaj Redakcioj kaj librovendejoj, kiuj havas kiajn ajn kalkulojn kun S-to „Espero“, estas invitataj sendi siajn piej detalajn raportojn, por ke ĝi povu plenumi ilin. Sekretario de S-to „Espero“ E. Radvan-Ripinski.

A T E N T O N !

La Redakcioj de Esperantaj gazetoj kaj ĵurnaloj, dezirantaj presi senpage en la decembra № (6-a) de „Ruslanda Esperantisto“ l'anoncojn pri 1906-jara abonado por iliaj revuoj, bonvolu senprokraste sendi en la Redakcion de „R. E.“ siajn tekston. Necesa kondiĉo estas, ke tiuj ĉi Redakcioj ankaŭ presu interŝanĝe en lasta dum 1905 j. № de siaj revuoj l'anoncon pri „Ruslanda Esperantisto“, kies teksto estos elsendita.

La Redakcio.

По Средамъ съ 8^и час. вечера въ О-въ „ЭСПЕРО“ (СПБ., В. Поляче-ская. 24)—обычныя собранія лицъ, интересующихся Эсперанто.

Контора Эсперанто, С.-Петербургъ.

Высылаетъ наложеннымъ платежемъ учебникъ 45 к. Курсъ 3 р. 50 к.
 Портреты д-ра Заменгофа 40 к. „Pensu Esperanta“ (муз. пьеса) 45 к.
 Конверты „Эсперачто“ 50 шт. 50 к. 100 шт. 75 коп.

A Ĉ E T U !

Malnovajn, maloftajn librojn de konataj aŭtoroj:

- I. „**Demono**“ de M. Lermontov, trad. de V. N. Devjatnin, kosto 60 kop. (kun transsendo)
- II. „**Kain**“ de Byron, trad. de A. Kofman, kosto 50 kop. (kun transsendo).
 Estas aĉeteblaj **sole** en S-to „Espero“.

ПРИНИМАЕТСЯ НА 1906 ГОДЪ

запись въ члены

О-ВА „ЭСПЕРО“,

съ правомъ полученія въ счетъ членскаго взноса ежемѣсячнаго журнала О-ва

„RUSLANDA ESPERANTISTO“.

издающагося на международномъ языкѣ Эсперанто и частью параллельно на русскомъ языкѣ.

Постоянныя статьи по принципиальнымъ и практическимъ вопросамъ Эспер. движения и идеи международного языка.

Въ беллетристическомъ отдѣлѣ помѣщаются новыя произведенія лучшихъ авторовъ.

Въ 1906 году въ „Rusl. Esper.“ будетъ печататься въ переводѣ на Эсперанто извѣстная повѣсть Леониды Андреева „Красный Смѣх“.

Съ № 1 (январь) вводится общественно-политическій отдѣлъ.

Обширные отдѣлы хроники и Эспер. движения и библиографіи.

Собственные корреспонденты-эсперантисты въ гор. Россіи, въ Парижѣ (г. Коловратъ) и др. столицахъ и гор. Зап. Европы.

Разнообразныя статьи и замѣтки по вопросамъ современной жизни, имѣющимъ общій интересъ.

Подробности о журналѣ — въ особомъ prospectѣ, рассылаемомъ при этомъ № „R. E.“.

Членскій годовоіъ взносъ (съ 1 январ. по 31 дек. 1906 г.) **3 руб.**

Адресъ: С.-ПЕТЕРБУРГЪ, Б. Подъяческая 24, Редакція „Ruslanda Esperantisto“.

Запись въ члены О-ва принимается также у г. Останевича (СПБ, Почтовый ящикъ 80).

Всѣ записавшіеся до 1 Январ. 1906 г. получаютъ въ видѣ бесплатнаго приложенія къ журналу по желанію: „Mocart kaj Saljeri“ А. С. Пушкина въ стихотв. переводѣ на Эсперанто В. И. Лойко или „Versajareto“ проф. А. Домбровскаго или же „Pri unu speco de kurbaj linioj“ (математическая работа) того-же автора.

Въ 1906 году журналъ будетъ выходить аккуратно въ началѣ каждаго мѣсяца.

ESTAS AKCEPTATA POR 1906 JARO

la enskribado en la nombron de la membroj de la

S-TO „ESPERO“.

kun rajto de ricevado por membra enpago de ĉiunonata ĵurnalo de la S-to

„RUSLANDA ESPERANTISTO“.

eldonata en lingvo internacia Esperanto kaj parte paralele en rusa lingvo.

Ĉiamaj artikoloj pri principaj kaj praktikaj demandoj de Esper. movado kaj de l'ideo de lingvo internacia.

En beletristika fako estas presataj la novaj verkoj de plej gloraj aŭtoroj.

En 1906 jaro en „Rusl. Esper.“ estos presata en Esperanta traduko la fama novelo de Leonid Andrejev „Ruĝa Rido“.

De № 1 (januaro) estos enkondukita social-politika fako.

Vastaj fakoj de kroniko de Esp. movado kaj de bibliografio.

Propraj korespondantoj—esperantistoj en urboj de Ruslando, en Parizo (s-ro Kolowrat) kaj en aliaj ĉefurboj kaj urboj de Okc. Eŭropo.

Diversaj artikoloj kaj notoj pri demandoj de nuntempa vivo, havantaj komunan intereson. La detaloj pri la ĵurnalo estas en aparta prospekto, dissendata kun tiu ĉi № de „R. E.“

La membra jara enpago (de jan. ĝis 31 dec. 1906 j.) estas **3 rubloj.**

Adreso: St.-PETERBURGO (Ruslando), B. Podjačeskaja, 24. Redakcio de „Ruslanda Esperantisto.“

La enskribadon en la nombron de la membroj akceptas ankaŭ S-ro Ostanjevič (St.-Pet., poŝta kasto 80).

Ĉiuj personoj, kiuj sendos sian membran enpagon ĝis 1-a (14-a) jan. 1906 j., ricevos kiel senpagan aldonon al ĵurnalo laŭ elekto la sekvantajn librojn: „Mocart kaj Saljeri“ de A. S. Puŝkin, trad. de Vs. Lojko aŭ „Versajareto“ de prof. Dombrovski aŭ „Pri unu speco de kurbaj linioj“ (matematika laboraĵo) de tiu sama aŭtoro.

En 1906 j. la ĵurnalo elirados akurate en la komenco de ĉiu monato.

